

Arrest

nr. 341 190 van 16 februari 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 14 april 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2025.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, op 6 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 29 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Nadat tegen de bestreden beslissingen die op 31 maart 2025 werden genomen in hoofde van K., M. (hierna: eerste verzoeker), A.O., H. (hierna: eerste verzoekster), J., R. (hierna: tweede verzoekster), A.O., L.

(hierna: derde verzoekster) en A.O., A. (hierna: tweede verzoeker) op 14 april 2025 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep werd ingesteld gekend onder het rolnummer RvV 338 233, werd op 23 april 2025 een beslissing genomen in hoofde van A.O., M. (hierna: vierde verzoekster), waartegen op 6 mei 2025 bij de Raad een beroep werd ingesteld, gekend onder het rolnummer RvV 338 331. Aangezien vierde verzoekster een kind is van eerste verzoeker en eerste verzoekster, en in acht genomen dat de motieven van de weigeringsbeslissing die in haar hoofde werd genomen in wezen dezelfde zijn als deze die de beslissingen in hoofde van respectievelijk derde verzoekster en tweede verzoeker schragen, alsook dat zij hiertegen in het kader van onderhavige beroepen dezelfde argumenten in feite en in rechte aanvoeren, worden beide zaken wegens onderlinge verknochtheid gevoegd.

1.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2. Over de gegevens van de zaken

2.1. Eerste verzoeker en eerste verzoekster, die respectievelijk verklaren van Marokkaanse en Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 11 februari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 20 februari 2019 om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van tweede verzoekster als begeleide minderjarige ingediend. Op 8 november 2019 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de toenmalige commissaris-generaal) ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ten aanzien van eerste verzoekster neemt de toenmalige commissaris-generaal op dezelfde dag een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

2.2. Vierde verzoekster wordt in november 2019 in België geboren.

2.3. Op 17 december 2019 dient eerste verzoekster in naam van tweede en vierde verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 maart 2020 neemt de toenmalige commissaris-generaal in hoofde van tweede verzoekster een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) en ten aanzien van vierde verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten met respectievelijk nummers 246 776 en 246 779 van 23 december 2020 bevestigt de Raad deze beslissingen.

2.4. In augustus 2021 wordt derde verzoekster in België geboren.

2.5. Op 16 februari 2022 dient eerste verzoekster in naam van tweede en vierde verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag dient eerst verzoekster ook in naam van derde verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van zowel tweede als vierde verzoekster een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Diezelfde dag neemt de adjunct-commissaris in hoofde van derde verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten met respectievelijk nummers 308 951, 308 952 en 308 950 van 26 juni 2024 worden deze beslissingen door de Raad vernietigd.

2.6. Tweede verzoeker wordt in België geboren in juli 2024.

2.7. Zonder België te verlaten, dienen eerste verzoeker en eerste verzoekster op 24 oktober 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag wordt ook in naam van tweede verzoeker een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 31 maart 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) ten aanzien van zowel eerste verzoeker als eerste verzoekster een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) en ten aanzien van tweede verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dezelfde dag neemt de adviseur van de commissaris-generaal in hoofde van tweede verzoekster een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) en in hoofde van derde verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die respectievelijk de eerste, tweede, vijfde, derde en vierde bestreden beslissing uitmaken, worden dezelfde dag aan eerste verzoeker en eerste verzoekster aangetekend verzonden.

2.7.1. De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M(...) K(...), verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, van Berberse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Al Muhamadia, gelegen in de provincie Casablanca. U bent geboren op (...) 1987. Op (...) 2018 trouwde u in Duitsland met M(...) K(...) (OV (...)). Jullie kregen in België samen drie kinderen. Op (...) 2019 werd uw dochter M(...) A(...) O(...) (OV (...)) geboren. Op (...) 2021 werd uw dochter L(...) A(...) O(...) (OV (...)) geboren. Op (...) 2024 werd uw zoon A(...) A(...) O(...) (OV (...)) geboren. Uw echtgenote had al een dochter uit een eerder huwelijk, R(...) J(...) (OV (...)). U ziet haar ook als uw eigen dochter.

U zou in 1994 van Marokko naar Libië zijn gevlucht vanwege de politieke activiteiten van uw vader. U zou Libië in 2017 hebben verlaten omwille van problemen met de extremistische groepering 'Majmoa Muqatila' (strijdende groepering). U zou naar Italië zijn gegaan waar u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Dit werd geweigerd. U reisde via Frankrijk vervolgens door naar Duitsland, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat uw verzoek werd geweigerd, reisde u naar Nederland, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd ook geweigerd, waarna u terug naar Italië werd gestuurd. Hierna reisde u via Frankrijk, Duitsland en Nederland naar België, waar u op 11 februari 2019 zou zijn aangekomen. U diende op 20 februari 2019 samen met uw echtgenote een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 november 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien uw vrees niet actueel werd geacht. U ging hiertegen niet in beroep. In hoofde van uw echtgenote haar eerste verzoek besliste de Commissaris-generaal tot een niet inoverwegingname daar zij reeds over internationale bescherming beschikt in een andere lidstaat van de EU, i.c. uw echtgenote verkreeg subsidiaire bescherming in Spanje. Uw echtgenote ging ook niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 17 december 2019 diende uw echtgenote in naam van uw stiefdochter R(...) en jullie ondertussen in België geboren dochter M(...), een verzoek in eigen naam in. Op 13 maart 2020 besliste de Commissaris-generaal in hoofde van R(...) tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek als minderjarige. In hoofde van M(...) besliste de Commissaris-generaal op 13 maart 2020 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep ingediend in hoofde van uw stiefdochter R(...) werd op 23 december 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), terwijl in hoofde van uw dochter M(...) door de RvV tot een bevestiging van de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing werd beslist, dit eveneens op 23 december 2020.

Op 16 februari 2022 dienden uw stiefdochter R(...) alsook uw dochter M(...) een tweede verzoek in. Op diezelfde datum werd ook een eerste verzoek in naam van uw dochter L(...) ingediend. Het Commissariaat-generaal besliste in kader van de verzoeken van R(...) en M(...) op 12 oktober 2022 tot de niet-ontvankelijkheid bij gebrek aan nieuwe elementen die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie. L(...) ontving van het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van de beroepsprocedures ingediend door uw (stief)dochter(s) besliste de RvV vervolgens op 26 oktober 2024 tot vernietigingen waarna de dossiers werden teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, dienden u en uw echtgenote ondertussen op 24 oktober 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw ondertussen op (...) 2024 in België geboren zoon A(...) (O.V. (...)) verzocht diezelfde dag eveneens een eerste keer om internationale bescherming.

U verklaart een vrees te koesteren voor uzelf en voor uw (stief)dochters ten aanzien van Libië omwille van wat u daar zelf hebt meegemaakt. De situatie daar is sinds uw vertrek nog verergerd, er worden mensen vermoord en verkracht in naam van de islam en u wilt niet dat uw dochters dit zouden moeten ondergaan. U verklaart tevens niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u ongeveer 5 jaar geleden, na uw eerste verzoek om internationale bescherming in België, een video hebt gemaakt waarin u zich kritisch uitlaat over de eerste minister van Marokko. U vreest dat u bij terugkeer in de gevangenis zou belanden aangezien uw vader aanhanger van Polisario was. Daarnaast bent u als voormalige soennitische moslim gehuwd met een Irakese vrouw uit een sjiiitische familie. Hierop zal worden neergekeken in de Arabische samenleving, dus vandaar kan u niet terecht in Marokko.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: drie rijbewijzen van Libië, kopieën van uw Libische verblijfsvergunningen, een kopie van een document betreffende uw tewerkstelling als radiopresentator in Libië en de vertaling ervan, kopieën van documenten betreffende uw dossier bij de stad Charleroi, een bundel kopieën van medische attesten en een bundel kopieën van foto's. Na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte u per mail nog 2 video's over, een van uzelf en een van een niet nader genoemde man

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U hebt een resem medische en psychologische attesten neergelegd, zijnde het attest van uw psycholoog mevr. D(...) betreffende uw diagnose van een ernstig post-traumatisch stresssyndroom en de door u gevolgde psychologische behandeling (dd. 18 december 2024), het medisch attest van Dr. W(...) betreffende uw medicatieschema (dd. 12 december 2024), het attest van uw psycholoog mevr. D(...) betreffende uw diagnose van een ernstig post-traumatisch stresssyndroom en de door u gevolgde psychologische behandeling (dd. 21 september 2024), het attest van uw psycholoog mevr. D(...) betreffende de door u gevolgde psychologische behandeling (dd. 16 april 2024), het attest betreffende de door u gevolgde behandeling in het medisch centrum van Jumet (dd. 10 april 2024), het medisch rapport betreffende uw darmonderzoek (dd. 25 januari 2022), het attest van Dr. Z(...) betreffende uw depressie, angsten, slaapproblemen en uw medicatieplan (z.d.), en het attest van uw psycholoog mevr. M(...) over uw slaapproblemen, lichte depressie en verhoogde stressniveau (z.d.). Daarnaast verklaart u te lijden onder psychologische problemen waarvoor u reeds zes jaar in behandeling bent, voorheen viermaal per maand en op heden nog tweemaal per maand. U verklaart medicatie te nemen om te kunnen slapen, voor uw zenuwen en voor uw dikke darm (NPO, pp. 2-3).

Uit deze attesten en uit uw verklaringen blijkt dat u psychische problemen alsook kampt met fysieke klachten. Deze feiten worden op zich niet betwist..

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u dan ook steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd er u ruimte gelaten om over uw problemen te praten, werd u de mogelijkheid gelaten een pauze te vragen indien u daar nood aan had, werd er u gevraagd of er iets kon worden gedaan tijdens het persoonlijk onderhoud om het u aangenamer te maken (NPO, pp. 2-3). Uzelf vroeg op geen enkel moment tijdens het onderhoud om een bijkomende pauze noch gaf u op enig moment aan niet (langer) in staat te zijn om deel te nemen of verder te gaan met het onderhoud omwille van uw fysieke dan wel psychologische klachten.

Verder maakten u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek voorts dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u alle vragen goed begrepen had en of u uw verklaringen vlot en correct hebt kunnen geven, waarop u instemmend antwoordde (NPO, p. 15).

Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was en belemmerd werd in uw deelname hieraan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt betreffende uw eigen vrees en die in hoofde van uw dochters ten aanzien van een terugkeer naar Libië (Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Verklaring volgend verzoek, vraag 17; zie administratief dossier), dient het volgende te worden opgemerkt. Er werd reeds in het kader van uw eerste verzoek geoordeeld dat uw nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit, zijnde Marokko. Dienaangaande werd in het kader van uw eerste verzoek dan ook reeds uitdrukkelijk geoordeeld dat er geen elementen werden aangereikt op grond waarvan in uw hoofde kon besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing die in uw hoofde werd genomen in het kader van uw eerste verzoek. U ging hiertegen niet in beroep tegen deze beslissing.

U brengt thans geen elementen aan op grond waarvan kan worden afgeleid dat u actueel niet langer over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Bijgevolg dient ook in kader van uw huidig verzoek, en ondanks het feit dat uw langdurig verblijf in Libië op zich niet wordt betwist, uw vrees ten aanzien van Marokko te worden beoordeeld. Uw situatie in Libië en uw vrees voor een terugkeer naar Libië zijn in casu dan ook niet relevant.

Betreffende uw verklaringen dat u een vrees koestert ten aanzien van Marokko omdat uw vader door het regime wordt gezien als een opposant aangezien hij aanhanger was van de politieke beweging Polisario, en dat u omwille hiervan vreest te worden opgesloten bij terugkeer (CGVS notities persoonlijk onderhoud (verder NPO), p. 10; DVZ Verklaring volgend verzoek, vraag 20), kan vooreerst worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. Hierbij moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen aangezien u er toen niet in bent geslaagd de genoemde vrees concreet aannemelijk te maken. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, wijzigt hier niets aan.

Het CGVS kan evenmin meegaan in uw bijkomende verklaring dat u een terugkeer naar Marokko dient te vrezen omwille van een video van ongeveer vijf jaar geleden waarin u zich kritisch uitlaat over de Marokkaanse eerste minister (NPO, p. 8, 9; DVZ Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hierover verklaart u zelf dat u op heden geen concrete indicaties hebt dat u omwille van het bestaan van deze video gevaar zou lopen indien u zou terugkeren naar Marokko (NPO, p. 10). U baseert zich in deze bijgevolg zonder meer op loutere veronderstellingen die logischerwijs niet kunnen weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat u na het onderhoud twee video's overmaakte, kan hier overigens geenszins een ander licht op werpen. Dienaangaande moet allereerst worden opgemerkt dat video's makkelijk kunnen geësceneerd worden en hun authenticiteit dan ook niet kan worden nagegaan. In die optiek kan aan dergelijk beeldmateriaal dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Een van de overgemaakte video's betreft overigens een loutere opname waarop enkel u te zien bent terwijl u aan het woord bent, niets meer en niets minder. Wie deze video heeft opgenomen, wanneer, onder welke omstandigheden en met welk doel, kan uit deze beelden op geen enkele manier worden afgeleid. De tweede video toont een onbekend persoon. Uzelf verduidelijkt ook op geen enkele manier wie deze man is, op welke manier deze eventueel aan u dan wel uw relaas gelinkt is noch op welke manier. Het is dan ook geenszins duidelijk wat u met deze video wil aantonen. Het mag duidelijk zijn dat ook deze video geenszins kan volstaan om in uw hoofde gewag te maken van het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit niets dat de video omwille waarvan u meent een vrees te moeten hebben ingeval van een terugkeer naar Marokko ook effectief werd gepost op uw Facebook-profiel, zoals u zelf beweert, noch dat deze zou zijn gedeeld op kanalen van de oppositie in Marokko, hetgeen u ook zelf aanhaalt. Verder

doorgevraagd blijkt dat u het betreffende de oppositiekkanalen louter had over de Facebook-pagina van een individu over wie u verder dan weer niets kan vertellen (NPO, p. 9). U komt doorheen uw verklaringen nergens verder dan het uiten van loutere beweringen en staaft uw beweerd vrees omwille van deze video dan ook op geen enkele manier.

Tot slot kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u omwille van uw huwelijk met een vrouw uit een sjjiitische familie vreest te worden gediscrimineerd bij een terugkeer naar Marokko (NPO, p. 11; DVZ Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw beweringen dat uw vrouw een sjjiitische moslima is niet wordt aangenomen. In het kader van uw eerste verzoek verklaarden zowel u alsook uw echtgenote zelf dat zij een soennitische moslima is (zie interview DVZ 1ste verzoeken + CGVS 1ste verzoek echtgenote p. 4). Dat u dan plots in het kader van uw tweede verzoek beweert dat u gehuwd bent met een sjjiitische vrouw, is geenszins ernstig. Ook uw toevoeging dat uw vrouw ondertussen soenniet geworden is – uit wat u verklaarde zou dit dan recent moeten gebeurd zijn daar u stelde dat de pesterijen en discriminatie ook nog in België voorkwamen en uw vrouw ondertussen bekeerd is (NPO, p. 11) – kan niet worden aangenomen temeer daar uw echtgenote zelf hiervan in het kader van haar tweede verzoek ook geen enkele melding maakte bij de DVZ noch het CGVS. Zij verklaarde opnieuw zonder meer soenniet te zijn. Bovendien zouden zowel u alsook uw echtgenote dan in het kader van jullie eerste verzoek ook éénsluidend hebben moeten verklaren dat uw echtgenote sjjiitische is. Echter, in het kader van haar eerste verzoek stelde uw echtgenote uitdrukkelijk en zonder meer 'moslim, soenniet' te zijn. Voorts kan ook verwezen worden naar de beschikbare informatie, waarvan een kopie in uw administratief dossier, dat al Obaidi, de stam waartoe uw echtgenote behoort, een Iraakse soennitische stam is.

Gelet op voorgaande mag het duidelijk zijn dat uw huidige beweringen dat u gehuwd bent met een sjjiitische vrouw niet kunnen worden aangenomen. Uw beweerd vrees omwille hiervan kan logischewijs dan ook evenmin worden aangenomen. Dat u bovendien ook in het kader van uw eerste verzoek nimmer deze vrees aanhaalde én ook bij de DVZ in het kader van uw tweede verzoek hier op geen enkel moment naar verwees, spreekt ook boekdelen. Dat uw echtgenote daarenboven ook nu, in het kader van haar tweede verzoek, dit alles – haar bekering én een vrees omwille van jullie 'gemengde huwelijk' – totaal onvermeld laat, kan enkel verder bevestigen dat deze beweringen geen enkele waarheid bevatten.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten die betrekking hebben op uw verblijf in Libië tonen niet meer aan dan dat, en voegen dan ook niets wezenlijks toe noch kunnen zij een ander licht werpen op voorgaande appreciatie van uw beweerd vrees ten aanzien van Marokko. Deze zullen dan ook niet worden meegenomen in de beoordeling van uw huidig verzoek om internationale bescherming. Betreffende de documenten over uw dossier bij de stad Charleroi kan tevens worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de door u aangehaalde redenen van uw verzoek. Met betrekking tot de medische attesten dient te worden verwezen naar de reeds aan u verleende steunmaatregelen doorheen de procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen (zie supra). Wat betreft de 2 video's die u voorlegt, dient te worden verwezen naar de bovenstaande beoordeling (zie supra) zijnde dat er noch uit de video's, noch uit het geheel van uw verklaringen het bestaan van een concrete aannemelijke vrees in uw hoofde ten aanzien van Marokko kan blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In hoofde van uw echtgenote haar tweede verzoek en het tweede verzoek van uw stiefdochter R(...) werd door de Commissaris-generaal eveneens beslist tot de niet ontvankelijkheid.

Uw dochter M(...) haar tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal.

In het kader van de eerste verzoeken van uw kinderen L(...) en A(...) werd door het CGVS beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2.7.2. De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, H(...) A(...) O(...), verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitische moslima van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit de provincie Erbil (Koerdische Autonome Regio, KAR), Irak. De laatste vier jaar dat u in Irak verbleef, woonde u in Mosul, gelegen in de provincie Nineveh (Centraal-Irak). U bent geboren op (...) 1983. In Irak was u gehuwd, u kreeg met uw echtgenoot op (...) 2010 een dochter R(...) J(...) (OV (...)). In 2015 raakte uw toenmalige echtgenoot vermist, sinds 2018 bent u officieel gescheiden van hem. Op (...) 2018 trouwde u in Duitsland met M(...) K(...) (OV (...)). Jullie kregen in België samen drie kinderen. Op (...) 2019 werd uw dochter M(...) A(...) O(...) (OV (...)) geboren. Op (...) 2021 werd uw dochter L(...) A(...) O(...) (OV (...)) geboren. Op (...) 2024 werd uw zoon A(...) A(...) O(...) (OV (...)) geboren . Zij bevinden zich hier op heden in de asielprocedure. Ook uw broer A(...) H(...) K(...) A(...) (OV (...)) verblijft momenteel in België, hij werd in 2020 erkend als vluchteling.

Begin 2016 verliet u Irak samen met uw dochter R(...) omwille van het heersende sektarisch geweld en de opmars van Islamitische Staat. U reisde via Turkije naar Griekenland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Via relocatie reisde u vervolgens naar Spanje, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende voor u en uw dochter. Op 24 oktober 2017 werden jullie vervolgens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Spanje. Vervolgens verliet u Spanje omwille van de moeilijke levensomstandigheden voor zowel uzelf als uw dochter. U reisde via Frankrijk en Luxemburg naar Duitsland, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. U huwde er met uw huidige echtgenoot (zie supra). Uw verzoek in Duitsland werd afgewezen. Hierna reisde u, samen met uw echtgenoot en dochter R(...), door naar Nederland, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen weerom werd geweigerd. Hierna reisde u, met uw echtgenoot en dochter, naar België, waar u aankwam op 11 februari 2019. U diende op 20 februari 2019, samen met uw echtgenoot, een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 november 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw eerste verzoek niet-ontvankelijk aangezien u reeds internationale bescherming geniet een andere EU-lidstaat, zijnde Spanje. U ging tegen deze beslissing niet in beroep .In hoofde van uw echtgenoot besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar zijn aangehaalde vrees niet actueel werd geacht. Uw echtgenoot ging evenmin in beroep tegen deze beslissing.

Op 17 december 2019 diende u in naam van uw dochter R(...) en jullie ondertussen in België geboren dochter M(...), een verzoek in eigen naam in. Op 13 maart 2020 besliste de Commissaris-generaal in hoofde van R(...) tot de niet ontvankelijkheid van haar verzoek als minderjarige. In hoofde van M(...) besliste de Commissaris-generaal op 13 maart 2020 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep ingediend in hoofde van uw dochter R(...) werd op 23 december 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), terwijl in hoofde van uw dochter M(...) door de RvV tot een bevestiging van de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing werd beslist, dit eveneens op 23 december 2020.

Op 16 februari 2022 dienden uw dochter R(...) alsook uw dochter M(...) een tweede verzoek in. Uw dochter L(...) verzocht diezelfde dag een eerste keer om internationale bescherming. Het Commissariaat-generaal

besliste in kader van de verzoeken van R(...) en M(...) op 12 oktober 2022 tot de niet ontvankelijkheid bij gebrek aan nieuwe elementen die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie. In hoofde van uw dochter L(...) werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van de beroepsprocedures ingediend door uw dochter(s) besliste de RvV vervolgens op 26 oktober 2024 tot vernietigingen waarna de dossiers werden teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek. Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, dienden u en uw echtgenoot op 24 oktober 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw ondertussen op (...) 2024 in België geboren zoon A(...) (O.V. (...)) verzocht diezelfde dag eveneens een eerste keer om internationale bescherming.

U haalt in het kader van uw huidig verzoek aan een terugkeer naar Spanje te vrezen omdat de familie van R(...)’s vader op de hoogte is dat jullie daar hebben verbleven, daarom bent u daar niet meer veilig. Uw ex-schoonbroers hebben in het verleden namelijk dreigementen geuit naar uw broers en zussen in Irak, ze eisten dat ze een foto van R(...) zouden krijgen. Volgens u is dit bedoeld om R(...) terug bij hen te krijgen. U blijft verder bij uw eerdere verklaringen dat u niet kan terugkeren naar Spanje omdat men daar onvoldoende ondersteuning bood omtrent R(...)’s mentale beperking. Daarnaast beschikt u niet over de noodzakelijke documenten om terug te kunnen keren naar Spanje. Verder stelt u dat u op heden vier kinderen hebt en volgens u zullen de jongste drie kinderen niet kunnen rekenen op internationale bescherming in Spanje .

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier en van uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) op 4 maart 2025, dient vastgesteld te worden dat uw huidig (tweede) verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Dient hier allereerst nogmaals te worden benadrukt dat u alsook uw dochter R(...) reeds internationale bescherming, i.c. subsidiaire bescherming, genieten in Spanje. In het kader van uw eerste verzoek werd reeds opgemerkt dat niet kon worden besloten dat de u in Spanje geboden bescherming niet effectief of actueel was. U bracht ook geen elementen aan waaruit kon blijken dat u er uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming niet kon laten gelden en u er in een situatie van verregaande, materiële deprivatie zou terechtkomen. De Commissaris-generaal beschikte ook zelf niet over dergelijke elementen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. U ging ook niet in beroep tegen deze beslissing.

U brengt thans geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

Met betrekking tot de door u beweerde vrees bij een terugkeer naar Spanje omwille van zogenaamde bedreigingen geuit door de broers van uw ex-echtgenoot, en tevens vader van uw dochter R(...) (NPO, p. 8; Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Verklaring volgend verzoek, vragen 17, 20), moet worden gesteld

dat deze niet overtuigt. U hebt namelijk zelf geen enkel contact meer gehad met uw ex-schoonfamilie sinds de verdwijning van uw ex-echtgenoot in 2015 (NPO, p. 9). Uw vrees is enkel en alleen ingegeven door enkele audiobERICHTEN die u hebt ontvangen van uw zussen, die bovendien gaan over uitingen die uw ex-schoonfamilie reeds enkele jaren geleden heeft gedaan met betrekking tot u en R(...), waarover u zelf stelt dat deze dus niet recent zijn. Gevraagd of u die audiobERICHTEN kan voorleggen, antwoordt u van niet aangezien deze van zodanig lang geleden zijn en u de desbetreffende gsm niet meer in uw bezit hebt (NPO, pp. 9-10). Los van het feit dat u hier aldus niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier weet te staven, kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat uw zussen, van wie u indertijd de audiobERICHTEN zou ontvangen hebben, bezwaarlijk als objectieve informatiebronnen kunnen worden weerhouden. Bovendien zijn dergelijke audiobERICHTEN makkelijk te manipuleren en ensceneren en is hun bewijswaarde sowieso quasi nihil.

Voorgaande doet logischerwijs in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U zegt verder zelfs niet te weten of er iemand van uw ex-schoonfamilie zich op heden in Spanje bevindt (NPO, p. 10). Bovendien blijkt uit verklaringen nergens dat uw broers en zussen effectief bedreigd werden door uw ex-schoonbroers. U zegt namelijk dat zij enkel en alleen om een teken van leven van jullie en een foto van R(...) vroegen. U toont geenszins in concreto aan dat uw ex-schoonfamilie u, of R(...), zouden kunnen of willen treffen in Spanje, of dat ze R(...) willen terugkrijgen naar Irak (NPO, p. 9), zoals u beweert. Samengevat toont u hierbij niet in het minst aan dat u, en uw dochter R(...), een vrees dient te koesteren ten aanzien van een terugkeer naar Spanje. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de zogenaamde bedreigingen door uw ex-schoonfamilie, in casu quod non, dan nog toont u op geen enkele manier in concreto aan dat u en R(...), als begunstigden van internationale bescherming in Spanje, niet zou kunnen redenen op een effectieve bescherming van de Spaanse autoriteiten.

Betreffende uw verklaring dat u, desondanks het feit dat u en uw dochter R(...), en uw dochter R(...), over een beschermingsstatus in Spanje beschikken, niet kan terugkeren naar daar omdat uw documenten vervallen zijn (DVZ Verklaring volgend verzoek, vragen 17, 20), kunnen de volgende zaken worden opgemerkt. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Tot slot dient opgemerkt te worden, wat betreft uw verklaringen aangaande het gegeven dat u en uw dochter R(...) niet kunnen terugkeren naar Spanje omdat R(...) daar niet de vereiste ondersteuning kreeg voor haar mentale beperking met betrekking tot onderwijs en gezondheidszorg (NPO, p. 8; DVZ Verklaring volgend verzoek, vragen 17, 20), dat dit geen nieuwe elementen zijn. Zo werd dit reeds omstandig besproken in uw eerste verzoek en werd in het kader van uw eerste verzoek duidelijk gemotiveerd dat u niet in concreet aantoonde dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, waaronder de gezondheidszorg. U maakte zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid had bereikt. De exacte motieven op grond waarvan tot deze bevinding kon worden gekomen, staan duidelijk uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Uit het administratief dossier en uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw huidig verzoek, blijkt bovendien dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die hier een ander licht op kunnen werpen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u geen beroep indiende tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek én vervolgens een vijftal jaar wachtte alvorens een nieuw verzoek in te dienen. Indien u daadwerkelijk meende dat de situatie waarin u en uw dochter R(...), voorheen in Spanje verkeerden, dit onder meer op het vlak van R(...) haar medische situatie, dermate was, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u zich wel degelijk tegen de afwijzing van uw eerste verzoek zou verzet hebben dan wel reeds eerder een volgend verzoek zou hebben ingediend, temeer daar het risico bestond dat u, en uw dochter, naar Spanje zouden worden teruggeleid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In hoofde van uw echtgenoot zijn tweede verzoek alsook inzake het tweede verzoek van uw dochter R(...) besliste het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid.

Uw dochter M(...) haar tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal.

In het kader van de eerste verzoeken van uw kinderen L(...) en A(...) werd door het CGVS beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat, i.c. Spanje, waar zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit, i.c. Irak, het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.7.3. De derde bestreden beslissing, die in hoofde van tweede verzoekster, i. e. de dochter van eerste verzoekster, werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Jij, R(...) J(...), bezit de Irakese nationaliteit en werd geboren op (...) 2010 in Babel, gelegen in de gelijknamige provincie in Zuid-Irak. Begin 2016 ben je samen met jouw moeder H(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) vertrokken uit Irak omwille van het heersende sektarisch geweld en de opmars van Islamitische Staat. Jullie reisden via Erbil (Koerdische Autonome Regio – KAR) naar Turkije, vanwaar jullie doorreisden naar Griekenland. Je moeder diende daar op 11 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Via relocatie konden jullie vervolgens naar Spanje reizen, waar je moeder op 1 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd ook in jouw naam, als vergezellende minderjarige, ingediend. Op 24 oktober 2017 werden jullie vervolgens in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van de slechte levensomstandigheden in Spanje koos je moeder er eind januari 2018 voor om via Frankrijk en Luxemburg door te reizen naar Duitsland. Op 27 januari 2018 diende ze daar een verzoek om internationale bescherming voor jullie beiden in. Op 16 februari 2018 huwde je moeder in

Duitsland met je stiefvader M(...) K(...) (O.V. (...)), van Marokkaanse nationaliteit. Ook hij verzocht om internationale bescherming in Duitsland. Je moeders verzoek in Duitsland werd afgewezen, net zoals het verzoek van je stiefvader, waardoor ze besloten ze door te reizen naar Nederland om daar op 2 juli 2018 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dit eveneens in jouw naam. Nadat jullie verzoek ook in Nederland afgewezen werd, reisden jullie naar België, waar je moeder op 20 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend.

Ook jouw stiefvader verzocht die dag in België om internationale bescherming.

Op 15 november 2019 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) beslist je moeders verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen. Op diezelfde datum kreeg jouw stiefvader een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, aangezien hij er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Ze dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissingen.

Op (...) 2019 werd jouw zus M(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren.

Op 17 december 2019 diende je moeder in naam van jou en je zus een eerste verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van jullie verzoek herhaalde je moeder dat je een mentale achterstand hebt en dat er in Spanje geen adequaat onderwijs of medische zorg voor jou ter beschikking was. Bovendien kon ze er geen werk vinden, hetgeen voor huisvestingsproblemen zou zorgen. Ze vreesde dan ook dat jij en je zus er van haar zouden worden afgepakt zolang ze geen geschikt werk en een geschikte woonst zou vinden. Je moeder wees er op dat je zus nog niet geboren was toen jullie in Spanje verbleven. Ze stelde zich ook de vraag welke rechten je stiefvader zou hebben als jullie naar Spanje zouden terugkeren. Hij en je zus zouden niet naar Marokko terug kunnen keren omwille van de problemen die de vader van je stiefvader daar ondervond.

Op 12 maart 2020 verklaarde het CGVS je verzoek niet-ontvankelijk. In hoofde van M(...) besliste de Commissaris-generaal op 13 maart 2020 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep ingediend in jouw hoofde werd op 23 december 2020 verworpen door de RvV, terwijl in hoofde van M(...) werd beslist tot een bevestiging van de weigeringsbeslissing.

Op (...) 2021 werd jouw zus L(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren.

Op 16 februari 2022 werd een tweede verzoek om internationale bescherming in naam van je zus M(...) en jou ingediend. Op diezelfde datum werd ook een eerste verzoek in naam van je zus L(...) ingediend.

Op 12 oktober 2022 verklaarde het CGVS jouw tweede verzoek niet-ontvankelijk wegens het gebrek aan nieuwe elementen die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie. Hetzelfde geldt voor het tweede verzoek van M(...). In het kader van het eerste verzoek van jouw zus L(...) nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen werd beroep aangetekend. Op 26 juni 2024 werden de beslissingen van jou, M(...) en L(...) door de RvV vernietigd en werden jullie dossiers teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Er vond een persoonlijk onderhoud plaats met jouw moeder en stiefvader aangezien jijzelf niet kan worden geïnterviewd omwille van jouw mentale beperking. Jouw moeder haalde aan dat jij niet kan terugkeren naar Spanje, waar je eerder de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen, omdat de familie van jouw vader op de hoogte is dat jullie daar hebben verbleven. Daarom ben je daar niet meer veilig. De broers van jouw vader hebben in het verleden namelijk dreigementen geuit naar jouw maternale nonkels en tantes in Irak, ze eisten dat ze een foto van jou zouden krijgen. Volgens jouw moeder is dit bedoeld om jou terug bij hen te krijgen. Verder haalt jouw moeder opnieuw de inadequate medische zorg en onderwijs voor jou in Spanje aan. Daarnaast stelt ze dat jullie niet meer beschikken over de noodzakelijke geldige documenten om terug te kunnen keren naar Spanje. Ook jouw stiefvader verklaarde dat jij in Spanje geen adequate begeleiding ontving met betrekking tot jouw mentale beperking. Daarnaast haalde hij aan dat vrouwen in Irak noch in Marokko rechten en vrijheden hebben, er is daar geen gelijkheid tussen man en vrouw en geen democratie.

Jouw stiefvader wil niet dat jij, en jouw twee zussen, beïnvloed worden door het islamitische gedachtegoed. Er worden geen documenten neergelegd ter staving van jouw verzoek.

Op (...) 2024 werd jouw broer A(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren. Op 24 oktober 2024 werd er een eerste verzoek in zijn naam ingediend.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met je mentale achterstand, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder H(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) en jouw stiefvader M(...) K(...) (O.V. (...)) afgenomen, die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier en van de verklaringen van jouw (stief)ouders tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 4 maart 2025, dient vastgesteld te worden dat jouw huidig (tweede) verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit informatie toegevoegd aan jouw administratief dossier blijkt dat jij, net zoals jouw moeder, in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje hebt ontvangen (zie blauwe farde administratief dossier). Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat jij op heden niet langer over deze beschermingsstatus beschikt. De Commissaris-generaal zelf beschikt ook niet over dergelijke elementen.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat jouw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat in jouw naam geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigden. De RvV verwierp het beroep dat hiertegen werd ingediend. Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot je vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat je voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in jouw dossier voorhanden.

Over de verklaring van jouw moeder dat jullie niet kunnen terugkeren naar Spanje omdat jullie niet beschikken over de nodige geldige documenten (Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Verklaring volgend verzoek H(...), vragen 17 en 20; zie blauwe farde administratief dossier) kunnen de volgende zaken worden opgemerkt.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale

beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in jouw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat jou werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die je werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat jouw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van jouw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat jij niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, jouw verblijfsvergunning die verband houdt met je status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. Dat jij dit niet zelf kan doen, staat niet in de weg dat jouw mama, die net als jij over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Spanje, dit voor jou in orde kan maken.

Betreffende jouw beweerde vrees bij een terugkeer naar Spanje omwille van zogenaamde bedreigingen geuit door de broers van je vader (CGVS notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) H(...), p. 8; Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Verklaring volgend verzoek H(...), vragen 17, 20), moet worden gesteld dat deze niet overtuigt. Jij of je moeder hebben namelijk zelf geen enkel contact meer gehad met de familie van jouw vader sinds de verdwijning van jouw vader in 2013 (NPO H(...), p. 9). Jouw vrees is enkel en alleen ingegeven door enkele audioberichten die je moeder heeft ontvangen van haar zussen, die bovendien gaan over uitingen die de familie van jouw vader reeds enkele jaren geleden heeft gedaan met betrekking tot jou. Je moeder geeft bovendien aan deze audioberichten niet te kunnen voorleggen aangezien deze van zodanig lang geleden zijn en ze die gsm niet meer in haar bezit heeft (NPO, pp. 9-10). Deze vaststelling doet logischerwijs in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Je moeder weet verder niet of er iemand van je vaders familie zich op heden in Spanje bevindt (NPO H(...), p. 10). Bovendien blijkt uit haar verklaringen nergens dat haar broers en zussen effectief bedreigd werden door de broers van je vader. Zij vroegen volgens je moeder namelijk enkel en alleen om een teken van leven van jullie en een foto van jou. Er wordt geenszins aangetoond dat je vaders familie jou zouden willen treffen in Spanje, of dat ze jou zouden willen terugbrengen naar Irak (NPO H(...), p. 9). Samengevat toon je hierbij niet in het minst aan dat jij een vrees dient te koesteren ten aanzien van een terugkeer naar Spanje. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de verklaringen betreffende de zogenaamde bedreigingen door je vaders familie, in casu quod non, dan nog breng je doorheen je verklaringen nergens een reden aan omwille waarvan je niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Spaanse autoriteiten, aangezien je in Spanje internationale bescherming geniet.

Met betrekking tot de verklaringen van je stiefvader, zijnde dat vrouwen noch in Irak noch in Marokko kunnen rekenen op gelijke rechten en vrijheden, kan worden gesteld dat hieruit geen vrees in jouw hoofdte blijkt. Zo blijft je stiefvader in zijn verklaringen erg algemeen en wordt deze vrees niet geconcretiseerd.

Bovendien moet jouw verzoek om internationale bescherming niet ten opzichte van Irak dan wel ten aanzien van Marokko worden beoordeeld aangezien jij over subsidiaire beschermingsstatus in Spanje beschikt. Jouw verzoek dient dan ook ten aanzien van Spanje te worden beoordeeld.

Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat je voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Er werden geen documenten voorgelegd die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

De tweede verzoeken van je moeder en je stiefvader werden tevens niet-ontvankelijk verklaard.

In het kader van de eerste verzoeken van jouw zus L(...) en jouw broer A(...) werd door het CGVS beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Jouw zus M(...) haar tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat, i.c. Spanje, waar zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit, i.c. Irak, het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2.7.4. De vierde bestreden beslissing, genomen in hoofde van derde verzoekster, i. e. de dochter van eerste verzoeker en eerste verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, L(...) A(...) O(...), werd geboren op (...) 2021 te Charleroi, België. Jouw vader, M(...) K(...) (O.V. (...)), heeft de Marokkaanse nationaliteit. Jouw moeder, H(...) A(...) O(...) (O.V. (...)), heeft de Irakese nationaliteit.

In 1994 vluchtte je vader van Marokko naar Libië vanwege de politieke activiteiten van zijn vader. In 2017 verliet hij Libië omwille van problemen met een extremistische groepering. Hij reisde naar Italië waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen geweigerd werd. Hij reisde vervolgens via Frankrijk door naar Duitsland, waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende.

In 2016 verliet jouw moeder Irak samen met jouw oudere halfzus R(...) J(...) (O.V. (...)) omwille van het heersende sektarisch geweld en de opmars van Islamitische Staat. Ze reisden via Turkije naar Griekenland. Jouw moeder diende daar op 11 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Via relocatie reisden zij en R(...) vervolgens naar Spanje, waar ze op 1 februari 2017 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende voor zichzelf en R(...). Op 24 oktober 2017 werden ze vervolgens in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van de slechte levensomstandigheden in Spanje koos je moeder er eind januari 2018 voor om via Frankrijk en Luxemburg door te reizen naar Duitsland. Op 27 januari 2018 diende ze daar een verzoek om internationale bescherming voor zichzelf en voor R(...) in.

Jouw ouders leerden elkaar kennen in Duitsland, ze trouwden op (...) 2018.

De verzoeken van jouw moeder en vader werden afgewezen, waardoor ze besloten door te reizen naar Nederland om daar op 2 juli 2018 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nadat hun verzoek ook in Nederland werd afgewezen, werd jouw vader gerepatriëerd naar Italië. Hierna reisde hij via Frankrijk, Duitsland en Nederland vervolgens naar België. Na de weigering van jouw moeders verzoek in Nederland reisde ze meteen door naar België. Hier dienden jouw vader en moeder op 20 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek van je moeder werd ook in R(...)’s naam als gezegellende minderjarige ingediend.

Op 15 november 2019 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) beslist je moeders verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen. Op diezelfde datum kreeg jouw vader een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus toegekend, aangezien hij er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ze dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissingen.

Op (...) 2019 werd jouw zus M(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren.

Op 17 december 2019 diende je moeder in naam van je (half)zussen R(...) en M(...) een eerste verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van hun verzoek stelde je moeder dat R(...) een mentale achterstand heeft en dat er in Spanje geen adequaat onderwijs of medische zorg voor haar ter beschikking was. Bovendien kon je moeder er geen werk vinden, hetgeen voor huisvestingsproblemen zou zorgen. Ze vreesde dan ook dat R(...) en M(...) er van haar zouden worden afgepakt zolang ze geen geschikt werk en een geschikte woonst zou vinden. Je moeder wees er op dat M(...) nog niet geboren was toen zij in Spanje verbleven. Ze stelde zich ook de vraag welke rechten je vader zou hebben als het gezin naar Spanje zou terugkeren. Je vader en je zus M(...) zouden niet naar Marokko terug kunnen keren omwille van de problemen die zijn vader daar ondervond.

Op 12 maart 2020 verklaarde het CGVS R(...)’s verzoek niet-ontvankelijk. In hoofde van M(...) besliste de Commissaris-generaal op 13 maart 2020 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het van de beroepsprocedure, ingediend in hoofde van M(...), werd op 23 december 2020 door de RvV beslist tot een bevestiging van de weigeringsbeslissing, terwijl het beroep in hoofde van R(...) werd verworpen.

Op 16 februari 2022 werd een eerste verzoek om internationale bescherming in jouw naam ingediend. Op diezelfde datum werd een tweede verzoek om internationale bescherming in naam van je zussen R(...) en M(...) ingediend.

Op 12 oktober 2022 nam het CGVS in het kader van jouw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De tweede verzoeken van jouw (half)zussen R(...) en M(...) werden niet-ontvankelijk verklaard wegens het gebrek aan nieuwe elementen die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie. Tegen deze beslissingen werd beroep aangetekend. Op 26 juni 2024 werden de beslissingen genomen in hoofde van jou, R(...) en M(...) door de RvV vernietigd en werden jullie dossiers teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Er vond een persoonlijk onderhoud plaats met jouw moeder en vader aangezien jijzelf niet kon worden geïnterviewd omwille van jouw jeugdige leeftijd. Je moeder haalde aan dat het niet zeker is dat ze zal kunnen terugkeren naar Spanje met jou, je zus M(...) en je broer A(...) omdat jullie mogelijks geen internationale beschermingsstatus zullen verkrijgen. Ze stelde dat jij hier geboren bent en er dus geen andere opties zijn voor jou dan hier te blijven. Je vader stelde dat jij over de Irakese noch de Marokkaanse nationaliteit beschikt en dus niet kan terugkeren naar een van deze landen. Tevens haalde hij aan dat jij, M(...) en A(...) de Marokkaanse nationaliteit niet kunnen krijgen omwille van het politieke profiel van zijn vader. Daarnaast verklaarde hij dat vrouwen in Irak noch in Marokko rechten en vrijheden hebben, er is daar geen gelijkheid tussen man en vrouw en geen democratie. Jouw vader wilt niet dat jij, en jouw twee zussen, beïnvloed worden door het islamitische gedachtegoed. Ter staving van jouw verzoek worden kopieën van de volgende documenten voorgelegd: je geboorteakte en medische attesten omtrent je gezinsleden.

Op (...) 2024 werd jouw broer A(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren. Op 24 oktober 2024 werd er een eerste verzoek in zijn naam ingediend.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdende met je leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder H(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) en jouw vader M(...) K(...) (O.V. (...)) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk.

Vooreerst kan het volgende worden opgemerkt met betrekking tot jouw nationaliteit. Aangezien jouw vader beschikt over de Marokkaanse nationaliteit (CGVS Notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) M(...), p. 3), en er uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij niet langer beschikt over deze nationaliteit beschikt, kunnen zijn kinderen, waaronder jij, ook de Marokkaanse nationaliteit verwerven, dit conform de nationaliteitswetgeving van Marokko (zie blauwe farde in administratief dossier). Dat jouw vader aanhaalt dat ondermeer jij de Marokkaanse nationaliteit niet kan krijgen, en dit omwille van het politieke profiel van zijn vader – jouw grootvader – is een blote bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd. Jouw vader verduidelijkt ook nergens hoe en wanneer hij dit zou te weten gekomen zijn. Uit zijn verklaringen blijkt ook nergens dat hij überhaupt reeds pogingen ondernam om ondermeer voor jou de Marokkaanse nationaliteit aan te vragen. Het mag dan ook duidelijk zijn dat zijn blote bewering dat jij de Marokkaanse nationaliteit niet kan krijgen, niet kan worden weerhouden. De vaststelling van je moeder voorts dat jouw vader zich beschouwt als Libiër (NPO H(...), p. 13) doet ook op geen enkele manier afbreuk aan het gegeven dat jij, conform de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, de Marokkaanse nationaliteit kan krijgen. Hieruit volgt dat jouw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, het land waarvan jij kan rekenen op de nationaliteit.

Wat betreft jouw vrees ten aanzien van een terugkeer naar Marokko omwille van het politieke profiel van de vader van je vader (NPO M(...), p. 8), dient te worden gewezen op het feit dat jouw vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko aannemelijk te maken (beslissing eerste verzoek M(...), zie blauwe farde administratief dossier). Er kan dus tevens niet aannemelijk gemaakt worden dat jij omwille van deze zelfde redenen wel een vrees ten opzichte van Marokko zou hoeven te koesteren. Verder kan er uit zijn zeer algemene verklaring dat jij bij een terugkeer naar Marokko niet zou beschikken over rechten en vrijheden omwille van je geslacht (NPO M(...), p. 14) geen concrete vrees in jouw hoofde blijken.

Daarnaast heeft de verklaring van je moeder dat jij en jouw zus en broer geen band zouden hebben met Marokko omdat jullie in België zijn geboren (NPO H(...), p. 11), geen uitstaans met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie en kon niet gekwalificeerd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) en c° van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat je je voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van jouw situatie in België dient te wenden tot de hertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de minister of haar gemachtigde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er liggen dan ook geen elementen voor op grond waarvan in jouw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in Marokko.

Wat betreft de door je moeder en vader ingeroepen vrees in jouw hoofde ten aanzien van Irak (NPO H(...), p. 11 en NPO M(...), p. 1), kan worden herhaald dat jij de Marokkaanse nationaliteit kan verwerven en je aan een eventuele vervolging of een eventueel reëel risico in Irak kan onttrekken door je in Marokko te vestigen ten aanzien waarvan reeds werd geoordeeld dat het bestaan van een nood aan internationale bescherming niet is aangetoond.

In het licht van wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in jouw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De in het kader van jouw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De kopie van jouw Belgische geboorteakte ondersteunt enkel jouw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. De medische documenten hebben geen betrekking op jou maar op jouw ouders en jouw zus R(...). Het mag duidelijk dat ook deze stukken bijgevolg geenszins kunnen leiden tot een andersluidende conclusie in jouw hoofde.

In hoofde van jouw ouders hun tweede verzoek werd beslist tot de niet ontvankelijkheid. Ook het tweede verzoek van jouw halfzus R(...) werd niet ontvankelijkheid verklaard.

Jouw zus M(...) haar tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal.

In het kader van het eerste verzoek van jouw broer A(...) werd door het CGVS beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2.7.5. De vijfde bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoeker, i. e. de zoon van eerste verzoeker en eerste verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Jij, A(...) A(...) O(...), werd geboren op (...) 2024 te Charleroi, België. Jouw vader, M(...) K(...) (O.V. (...)), heeft de Marokkaanse nationaliteit. Jouw moeder, H(...) A(...) O(...) (O.V. (...)), heeft de Irakese nationaliteit.

In 1994 vluchtte je vader van Marokko naar Libië vanwege de politieke activiteiten van zijn vader. In 2017 verliet hij Libië omwille van problemen met een extremistische groepering. Hij reisde naar Italië waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen geweigerd werd. Hij reisde vervolgens via Frankrijk door naar Duitsland, waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende.

In 2016 verliet jouw moeder Irak samen met jouw oudere halfzus R(...) J(...) (O.V. (...)) omwille van het heersende sektarisch geweld en de opmars van Islamitische Staat. Ze reisden via Turkije naar Griekenland. Jouw moeder diende daar op 11 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Via relocatie reisden zij en R(...) vervolgens naar Spanje, waar ze op 1 februari 2017 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende voor zichzelf en R(...). Op 24 oktober 2017 werden ze vervolgens in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van de slechte levensomstandigheden in Spanje koos je moeder er eind januari 2018 voor om via Frankrijk en Luxemburg door te reizen naar Duitsland. Op 27 januari 2018 diende ze daar een verzoek om internationale bescherming voor zichzelf en voor R(...) in.

Jouw ouders leerden elkaar kennen in Duitsland, ze trouwden op (...) 2018.

De verzoeken van jouw moeder en vader werden afgewezen, waardoor ze besloten door te reizen naar Nederland om daar op 2 juli 2018 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nadat hun verzoek ook in Nederland werd afgewezen, werd jouw vader gerepatriëerd naar Italië. Hierna reisde hij via Frankrijk, Duitsland en Nederland vervolgens naar België. Na de weigering van jouw moeders verzoek in Nederland reisde ze meteen door naar België. Hier dienden jouw vader en moeder op 20 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek van je moeder werd ook in R(...)’s naam als vergezellende minderjarige ingediend.

Op 15 november 2019 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) beslist je moeders verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen. Op diezelfde datum kreeg jouw vader een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, aangezien hij er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Ze dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissingen.

Op (...) 2019 werd jouw zus M(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren.

Op 17 december 2019 diende je moeder in naam van je (half)zussen R(...) en M(...) een eerste verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van hun verzoek stelde je moeder dat R(...) een mentale achterstand heeft en dat er in Spanje geen adequaat onderwijs of medische zorg voor haar ter beschikking was. Bovendien kon je moeder er geen werk vinden, hetgeen voor huisvestingsproblemen zou zorgen. Ze vreesde dan ook dat R(...) en M(...) van haar zouden worden afgepakt zolang ze geen geschikt werk en een geschikte woonst zou vinden. Je moeder wees er op dat M(...) nog niet geboren was toen zij in Spanje verbleven. Ze stelde zich ook de vraag welke rechten je vader zou hebben als het gezin naar Spanje zou terugkeren. Je vader en je zus M(...) zouden niet naar Marokko terug kunnen keren omwille van de problemen die zijn vader daar ondervond.

Op 12 maart 2020 verklaarde het CGVS R(...)’s verzoek niet-ontvankelijk. In hoofde van M(...) besliste de Commissaris-generaal op 13 maart 2020 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van de beroepsprocedure, ingediend in hoofde van M(...), werd op 23 december 2020 door de RvV beslist tot een bevestiging van de weigeringsbeslissing, terwijl het beroep in hoofde van R(...) werd verworpen.

Op (...) 2021 werd jouw zus L(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren.

Op 16 februari 2022 werd een tweede verzoek om internationale bescherming in naam van je (half)zussen R(...) en M(...) ingediend. Op diezelfde datum werd ook een eerste verzoek in naam van je zus L(...) ingediend.

Op 12 oktober 2022 verklaarde het CGVS de tweede verzoeken van R(...) en M(...) niet-ontvankelijk wegens het gebrek aan nieuwe elementen die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciaties. In het kader van het eerste verzoek van jouw zus L(...) nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen werd beroep aangetekend. Op 26 juni 2024 werden de beslissingen van R(...), M(...) en L(...) door de RvV vernietigd en werden hun dossiers teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Op 24 oktober 2024 werd er een eerste verzoek in jouw naam ingediend. Er worden geen documenten neergelegd ter staving van jouw verzoek.

Er vond een persoonlijk onderhoud plaats met jouw moeder en vader aangezien jijzelf niet kon worden geïnterviewd omwille van jouw jeugdige leeftijd. Je moeder haalde aan dat het niet zeker is dat ze zal kunnen terugkeren naar Spanje met jou en je zussen L(...) en M(...) omdat jullie mogelijks geen internationale beschermingsstatus zullen verkrijgen. Ze stelde dat jij hier geboren bent en er dus geen andere opties zijn voor jou dan hier te blijven. Je vader stelde dat jij over de Irakese noch de Marokkaanse nationaliteit beschikt en dus niet kan terugkeren naar een van deze landen. Tevens haalde hij aan dat jij, M(...) en L(...) de Marokkaanse nationaliteit niet kunnen krijgen omwille van het politieke profiel van zijn vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdende met je leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder H(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) en jouw vader M(...) K(...) (O.V. (...)) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat je een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je maakte evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk.

Vooreerst kan het volgende worden opgemerkt met betrekking tot jouw nationaliteit. Aangezien jouw vader beschikt over de Marokkaanse nationaliteit (CGVS Notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) M(...), p. 3), en er uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij niet langer beschikt over deze nationaliteit beschikt, kunnen zijn kinderen, waaronder jij, ook de Marokkaanse nationaliteit verwerven, dit conform de nationaliteitswetgeving van Marokko (zie blauwe farde in administratief dossier). Dat jouw vader aanhaalt dat ondermeer jij de Marokkaanse nationaliteit niet kan krijgen, en dit omwille van het politieke profiel van zijn vader – jouw grootvader – is een blote bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd. Jouw vader verduidelijkt ook nergens hoe en wanneer hij dit zou te weten gekomen zijn. Uit zijn verklaringen blijkt ook nergens dat hij überhaupt reeds pogingen ondernam om ondermeer voor jou de Marokkaanse nationaliteit aan te vragen. Het mag dan ook duidelijk zijn dat zijn blote bewering dat jij de Marokkaanse nationaliteit niet kan krijgen, niet kan worden weerhouden. De vaststelling van je moeder dat jouw vader zich beschouwt als Libiër (NPO H(...), p. 13) doet op geen enkele manier afbreuk aan het gegeven dat jij, conform de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, de Marokkaanse nationaliteit kan krijgen. Hieruit volgt dat jouw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, het land waarvan jij kan rekenen op de nationaliteit.

Wat betreft jouw vrees ten aanzien van een terugkeer naar Marokko omwille van het politieke profiel van de vader van je vader (NPO M(...), p. 8), dient te worden gewezen op het feit dat jouw vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko aannemelijk te maken (beslissing eerste verzoek M(...), zie blauwe farde administratief dossier). Er kan dus tevens niet aannemelijk gemaakt worden dat jij omwille van deze zelfde redenen wel een vrees ten opzichte van Marokko zou hoeven te koesteren.

Daarnaast heeft de verklaring van je moeder dat jij en jouw zussen M(...) en L(...) geen band zouden hebben met Marokko omdat jullie in België zijn geboren (NPO H(...), p. 11), geen uitstaans met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie en kon niet gekwalificeerd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b).

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat je je voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van jouw situatie in België dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de minister of haar gemachtigde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door je moeder ingeroepen vrees in jouw hoofde ten aanzien van Irak, kan worden herhaald dat jij de Marokkaanse nationaliteit kan verwerven en je aan een eventuele vervolging of een eventueel reëel risico in Irak kan onttrekken door je in Marokko te vestigen ten aanzien waarvan reeds werd geoordeeld dat het bestaan van een nood aan internationale bescherming niet is aangetoond.

In het licht van wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in jouw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er werden geen documenten voorgelegd die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2.8. Op 31 maart 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal ten aanzien van vierde verzoekster een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Vervolgens neemt de adviseur van de commissaris-generaal op 23 april 2025 ten aanzien van vierde verzoekster een beslissing tot weigering van

de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de zesde bestreden beslissing, die dezelfde dag aan eerste verzoeker en eerste verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, M(...) A(...) O(...), werd geboren op (...) 2019 te Charleroi, België. Jouw vader, M(...) K(...) (O.V. (...)), heeft de Marokkaanse nationaliteit. Jouw moeder, H(...) A(...) O(...) (O.V. (...)), heeft de Irakese nationaliteit.

In 1994 vluchtte je vader van Marokko naar Libië vanwege de politieke activiteiten van zijn vader. In 2017 verliet hij Libië omwille van problemen met een extremistische groepering. Hij reisde naar Italië waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen geweigerd werd. Hij reisde vervolgens via Frankrijk door naar Duitsland, waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende.

In 2016 verliet jouw moeder Irak samen met jouw oudere zus R(...) J(...) (O.V. (...)) omwille van het heersende sektarisch geweld en de opmars van Islamitische Staat. Ze reisden via Turkije naar Griekenland. Jouw moeder diende daar op 11 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Via relocatie reisden zij en R(...) vervolgens naar Spanje, waar ze op 1 februari 2017 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende voor zichzelf en R(...). Op 24 oktober 2017 werden ze vervolgens in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van de slechte levensomstandigheden in Spanje koos je moeder er eind januari 2018 voor om via Frankrijk en Luxemburg door te reizen naar Duitsland. Op 27 januari 2018 diende ze daar een verzoek om internationale bescherming voor zichzelf en voor R(...) in.

Jouw ouders leerden elkaar kennen in Duitsland, ze trouwden er op (...) 2018.

De verzoeken van jouw moeder en vader werden afgewezen, waardoor ze besloten door te reizen naar Nederland om daar op 2 juli 2018 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nadat hun verzoek ook in Nederland werd afgewezen, werd jouw vader gerepatriëerd naar Italië. Hierna reisde hij via Frankrijk, Duitsland en Nederland vervolgens naar België. Nadat ook uw moeder haar verzoek in Nederland werd afgewezen, reisde ze meteen door naar België. Hier dienden jouw vader en moeder op 20 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek van je moeder werd ook in R(...)’s naam als vergezellende minderjarige ingediend.

Op 15 november 2019 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) beslist je moeders verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen. Op diezelfde datum kreeg jouw vader een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, aangezien hij er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Ze dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissingen.

Op 17 december 2019 diende je moeder in naam van jou en je zus R(...) een eerste verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van jullie verzoek herhaalde je moeder dat R(...) een mentale achterstand heeft en dat er in Spanje geen adequaat onderwijs of medische zorg voor haar ter beschikking was. Bovendien kon ze er geen werk vinden, hetgeen voor huisvestingsproblemen zou zorgen. Ze vreesde dan ook dat jij en je zus er van haar zouden worden afgepakt zolang ze geen geschikt werk en een geschikte woonst zou vinden. Je moeder wees er op dat jij nog niet geboren was toen jullie in Spanje verbleven. Ze stelde zich ook de vraag welke rechten je vader zou hebben als jullie naar Spanje zouden terugkeren. Jij en je vader zouden niet naar Marokko terug kunnen keren omwille van de problemen die zijn vader daar ondervond.

Op 12 maart 2020 verklaarde het CGVS R(...)’s verzoek niet-ontvankelijk. In hoofde van jou besliste de Commissaris-generaal op 13 maart 2020 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het van het beroep, ingediend in jouw hoofde, werd op 23 december 2020 door de RvV beslist tot een bevestiging van de weigeringsbeslissing, terwijl het beroep in hoofde van R(...) werd verworpen.

Op (...) 2021 werd jouw zus L(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren.

Op 16 februari 2022 werd een tweede verzoek om internationale bescherming in naam van jou en je zus R(...) ingediend. Op diezelfde datum werd ook een eerste verzoek in naam van je zus L(...) ingediend.

Op 12 oktober 2022 verklaarde het CGVS jouw tweede verzoek niet-ontvankelijk wegens het gebrek aan nieuwe elementen die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie. Hetzelfde geldt voor het tweede verzoek van R(...). In het kader van het eerste verzoek van jouw zus L(...) nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen werd beroep aangetekend. Op 26 juni 2024 werden de beslissingen van jou, R(...) en L(...) door de RvV vernietigd en werden jullie dossiers teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Op (...) 2024 werd ondertussen jouw broer A(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) in Charleroi geboren. Op 24 oktober 2024 werd er een eerste verzoek in zijn naam ingediend.

Er vond op 4 maart 2025 een persoonlijk onderhoud plaats nadat de eerdere beslissing van het CGVS die werd genomen in het kader van jouw tweede verzoek door de RvV werd vernietigd. Het onderhoud vond plaats met jouw moeder en vader aangezien jijzelf niet kan worden geïnterviewd omwille van jouw jeugdige leeftijd. Je moeder haalde aan dat het niet zeker is dat ze zal kunnen terugkeren naar Spanje met jou, je zus L(...) en je broer A(...) omdat jullie mogelijks geen internationale beschermingsstatus zullen verkrijgen. Ze stelde dat jij hier geboren bent en er dus geen andere opties zijn voor jou dan hier te blijven. Je vader stelde dat jij over de Irakese noch de Marokkaanse nationaliteit beschikt en dus niet kan terugkeren naar een van deze landen. Tevens haalde hij aan dat jij, L(...) en A(...) de Marokkaanse nationaliteit niet kunnen krijgen omwille van het politieke profiel van zijn vader. Daarnaast verklaarde hij dat vrouwen in Irak noch in Marokko rechten en vrijheden hebben, er is daar geen gelijkheid tussen man en vrouw en geen democratie. Jouw vader wilt niet dat jij, en jouw twee zussen, beïnvloed worden door het islamitische gedachtegoed.

Er worden geen documenten neergelegd ter staving van jouw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met je leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder H(...) A(...) O(...) (O.V. (...)) en jouw vader M(...) K(...) (O.V. (...)) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk.

Vooreerst kan het volgende worden opgemerkt met betrekking tot jouw nationaliteit. Aangezien jouw vader beschikt over de Marokkaanse nationaliteit (CGVS Notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) M(...), p. 3), en er uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij niet langer beschikt over deze nationaliteit, kunnen zijn kinderen, waaronder jij, ook de Marokkaanse nationaliteit verwerven, dit conform de nationaliteitswetgeving van Marokko (zie blauwe farde in administratief dossier). Dat jouw vader aanhaalt dat ondermeer jij de Marokkaanse nationaliteit niet kan krijgen, en dit omwille van het politieke profiel van zijn vader – jouw grootvader – is een blote bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd. Jouw vader verduidelijkt ook nergens hoe en wanneer hij dit zou te weten gekomen zijn. Uit zijn verklaringen blijkt ook nergens dat hij überhaupt reeds pogingen ondernam om ondermeer voor jou de Marokkaanse nationaliteit aan te vragen. Het mag dan ook duidelijk zijn dat zijn blote bewering dat jij de Marokkaanse nationaliteit niet kan krijgen, niet

kan worden weerhouden. De opmerking van je moeder voorts dat jouw vader zich beschouwt als Libiër (NPO H(...), p. 13) doet ook op geen enkele manier afbreuk aan het gegeven dat jouw vader op heden nog steeds de Marokkaanse nationaliteit heeft en dat jij bijgevolg, conform de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, eveneens de Marokkaanse nationaliteit kan krijgen. Hieruit volgt dat jouw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, het land waarvan jij kan rekenen op de nationaliteit.

Wat betreft jouw vrees ten aanzien van een terugkeer naar Marokko omwille van het politieke profiel van de vader van je vader (NPO M(...), p. 8), dient te worden gewezen op het feit dat jouw vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko aannemelijk te maken (beslissing eerste verzoek M(...), zie blauwe farde administratief dossier). Er kan dus tevens niet aannemelijk gemaakt worden dat jij omwille van deze zelfde redenen wel een vrees ten opzichte van Marokko zou hoeven te koesteren. Verder kan er uit zijn zeer algemene stelling dat jij bij een terugkeer naar Marokko niet zou beschikken over rechten en vrijheden omwille van je geslacht (NPO M(...), p. 14) geen concrete vrees in jouw hoofde blijken.

Daarnaast heeft de verklaring van je moeder dat jij en jouw zus en broer geen band zouden hebben met Marokko omdat jullie in België zijn geboren (NPO H(...), p. 11), geen uitstaans met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie en kan niet gekwalificeerd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) en c° van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat je je voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van jouw situatie in België dient te wenden tot de hertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de minister of haar gemachtigde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er liggen dan ook geen elementen voor op grond waarvan in jouw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in Marokko.

Wat betreft de door je moeder en vader ingeroepen vrees in jouw hoofde ten aanzien van Irak (NPO H(...), pp. 10-11 en NPO M(...), pp. 12-13), kan worden herhaald dat jij de Marokkaanse nationaliteit kan verwerven en je aan een eventuele vervolging of een eventueel reëel risico in Irak kan onttrekken door je in Marokko te vestigen ten aanzien waarvan reeds werd geoordeeld dat het bestaan van een nood aan internationale bescherming niet is aangetoond.

In het licht van wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in jouw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er werden geen documenten voorgelegd die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in hoofde van jouw ouders en jouw zus R(...) hun tweede verzoeken eveneens werd beslist tot de niet ontvankelijkheid.

In hoofde van jouw zus L(...) en jouw broer A(...) hun eerste verzoeken besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Eerste en tweede verzoeker en eerste, tweede en derde verzoekster voeren in hun verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de

fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/1, 57/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande eerste verzoeker laten zij het volgende gelden:

“OVERWEGENDE dat in de beslissing wordt verklaard dat verzoeker geen nieuw bewijsmateriaal heeft overgelegd ter ondersteuning van zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

DAT hij echter nieuwe medische documenten heeft overgelegd die dateren van lang na zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

DAT één van de overgelegde medische documenten verwijst naar verzoekers posttraumatische stressstoornis.

DAT dit duidelijk een nieuw element is dat zijn verhaal weerspiegelt.

DAT, hoewel de beslissing bepaalde punten van kritiek bevat op de door verzoeker geproduceerde video waarin hij zijn angsten in MAROKKO uitlegt, moet worden opgemerkt dat niet in twijfel wordt getrokken dat verzoeker zich openlijk vijandig heeft uitgelaten tegenover de Marokkaanse regering.

DAT de politieke oppositie in MAROKKO, hoewel grondwettelijk beschermd, aandacht krijgt van de autoriteiten en in feite geen invloed heeft op het openbare leven in Marokko (bewijsstukken 9, 10 en 11).

DAT het feit dat verzoeker in een dergelijke video duidelijk kon worden geïdentificeerd, dus duidelijk problematisch is.

DAT het onbegrijpelijk is dat hij na het indienen van deze video niet door het CGVS is gehoord.

DAT er reden is om aan te nemen dat er nieuwe omstandigheden zijn ontstaan sinds hij voor het eerst om internationale bescherming verzocht.

DAT verzoeker zo nodig het voordeel van de twijfel moet krijgen.

DAT er in dit verband redenen zijn om aan te nemen dat het nieuwe verzoek om internationale bescherming op zijn minst ontvankelijk moet worden verklaard.”

Betreffende eerste en tweede verzoekster laten zij het volgende gelden:

“OVERWEGENDE dat de situatie van de twee verzoeksters niet met de nodige ernst is beoordeeld.

DAT onbetwist is dat zij subsidiaire bescherming in SPANJE hebben verkregen.

DAT dit in 2017 is gebeurd.

DAT het derhalve juist is dat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat hun respectieve verblijfsvergunningen zijn verstreken is.

DAT de beslissing echter nog steeds geen rekening houdt met de geldigheid van de internationale beschermingsstatus in SPANJE, gelet op de bepalingen van de Spaanse wet van 30.10.2009 nr. 12/2009 betreffende het recht op asiel en subsidiaire bescherming.

DAT, inderdaad, artikel 43 van deze wet bepaald dat:

“(…)”

Vrije vertaling:

« De subsidiaire bescherming houdt op wanneer:

(a) de begunstigde hier uitdrukkelijk om verzoekt ;

(b) de begunstigde het Spaanse grondgebied heeft verlaten en naar een ander land is verhuisd;

(c) de omstandigheden op grond waarvan de bescherming werd verleend, ophouden te bestaan of zodanig veranderen dat deze bescherming niet langer nodig is. De Spaanse staat houdt er rekening mee of de verandering in de omstandigheden voldoende belangrijk is, zonder tijdelijk te zijn, zodat de persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming niet langer blootstaat aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De beëindiging van de subsidiaire bescherming belet niet dat het verblijf in Spanje wordt voortgezet overeenkomstig de huidige regelgeving inzake vreemdelingen en immigratie. Daartoe wordt rekening gehouden met de periode gedurende welke de betrokken personen legaal in ons land hebben verbleven. »

DAT uit de beslissing niet blijkt dat een dergelijke omstandigheid in aanmerking is genomen, hoewel het einde van de geldigheid van de verblijfsvergunning van verzoekster en haar dochter op zich een nieuwe omstandigheid is met betrekking tot het eerste verzoek om internationale bescherming dat in 2019 is ingediend.

DAT verzoeksters, doordat zij verschillende keren van woonland zijn veranderd en in verschillende lidstaten verzoeken om internationale bescherming hebben ingediend, zich kennelijk in de in artikel 43, §1, b) van Spaanse wet nr. 12/2009 bedoelde situatie bevinden.

DAT het CGVS verplicht was om contact op te nemen met de Spaanse autoriteiten om te informeren naar de situatie van de twee verzoekers, aangezien het vaststaat dat zij geen Spaanse verblijfsvergunning meer hebben en het niet zeker is dat zij beiden nog internationale bescherming genieten in SPANJE.

DAT een dergelijk gebrek aan zorgvuldigheid en voorzichtigheid van de wederpartij zeer nadelig is voor het verzoek om internationale bescherming van de twee verzoekers.

DAT de wederpartij aldus de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

DAT een dergelijk gebrek aan samenwerking met de asielautoriteiten van andere lidstaten van de Europese Unie reeds door Uw Raad is bestraft in zijn recente rechtspraak (RvV, 21.11.2024, arrest nr.317.052).

DAT het verstrijken van de Spaanse verblijfsvergunning van de twee verzoekers en de mogelijke intrekking van de aan hen verleende bescherming tot gevolg hebben dat er nieuwe elementen ontstaan met betrekking tot het eerste ingediende verzoek om internationale bescherming.

DAT het CGVS de noodzaak om verzoeksters internationale bescherming te verlenen niet betwist, onder verwijzing naar de beoordeling van de Spaanse autoriteiten.

DAT er derhalve redenen waren om verzoeksters verzoek om internationale bescherming op zijn minst ontvankelijk te verklaren.”

Aangaande derde verzoekster en eerste verzoeker laten zij het volgende gelden:

“OVERWEGENDE dat in de beslissingen die aan A(...) O(...) L(...) en A(...) zijn meegedeeld, wordt vermeld dat zij aanspraak kunnen maken op de Marokkaanse nationaliteit, die de nationaliteit van hun vader is.

DAT, ter ondersteuning hiervan, in de beslissingen melding wordt gemaakt van stappen die bij de Marokkaanse autoriteiten moeten worden ondernomen.

DAT, aangezien het verzoek van de heer K(...) om internationale bescherming nog steeds hangende is, moet worden opgemerkt dat hij zich niet tot zijn nationale autoriteiten had kunnen wenden, aangezien hij verklaarde dat hij bang voor hen was.

DAT indien hij zich tot de Marokkaanse autoriteiten had gewend, het zeker zou zijn geweest dat hij niet onder de toepassing van artikel 1 van het Verdrag van Genève of de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980 zou vallen.

DAT deze stap niet serieus kon worden genomen om L(...) en A(...) van de Marokkaanse nationaliteit te laten genieten.

DAT bovendien uit de geboorteakte van A(...) blijkt dat zijn ouder-kindrelatie met meneer K(...) nog niet is vastgesteld (bewijsstuk 12).

DAT, aangezien L(...) op dit moment nog steeds de naam van haar moeder draagt, het waarschijnlijk lijkt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als haar jongere broer.

DAT het daarom totaal ondenkbaar is dat L(...) of A(...) in de nabije toekomst de Marokkaanse nationaliteit zouden kunnen krijgen, aangezien er geen afstammingsband met hun vader, een Marokkaans staatsburger, is vastgesteld.

DAT, aangezien het CGVS de situatie van aanvragers van internationale bescherming moet beoordelen op het moment dat hun aanvraag wordt behandeld, het niet begrijpelijk is dat als reden wordt opgegeven dat zij de Marokkaanse nationaliteit zouden kunnen hebben.

Dat L(...) en A(...) de Iraakse nationaliteit hebben, staat op dit moment alleen vast. Daarom zou elke beoordeling op basis van het land van nationaliteit van hun vader irrelevant zijn.

DAT was bovendien de redenering van Uw Raad in zijn arrest van 26.06.2024 betreffende L(...). Daarom lijkt het feit dat het CGVS blijft volhouden dat L(...) of A(...) de Spaanse nationaliteit zouden kunnen genieten, het principe van het gezag van gewijsde in vraag te stellen.

DAT, gezien deze bevindingen, moet worden overwogen dat hun aanvraag voor internationale bescherming alleen kan worden beoordeeld op basis van de vrees van hun moeder en oudere zus, die eerder werden erkend als begunstigden van subsidiaire bescherming in SPANJE.

DAT deze erkenning uiteraard een rol moet spelen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de genoemde angsten.

DAT, hoewel het CGVS niet gebonden is aan de beoordeling van de Spaanse autoriteiten, deze laatste niet volledig kunnen worden genegeerd door de wederpartij (HvJEU, Q.Y. tegen Bundesrepublik Deutschland, C-753/22, ECLI:EU:C:2024:524).

DAT, in de onderhavige zaak, de wederpartij volledig lijkt te verwijzen naar de redenering van de Spaanse asielautoriteiten in de beslissingen die aan mevrouw A(...) O(...) en aan J(...) R(...) zijn betekend. Hieruit kan worden afgeleid dat het CGVS deze redenering heeft overgenomen.

DAT L(...) en A(...) bijgevolg in BELGIË de vluchtelingenstatus of op zijn minst subsidiaire bescherming zouden moeten kunnen krijgen.”

Aangaande de motivering van alle beslissingen die in hun hoofde werden genomen laten zij het volgende gelden:

“OVERWEGENDE dat de motivering van de beslissingen genotificeerd aan de verzoekers vragen lijkt op te werpen met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DAT de beslissing met betrekking tot de heer K(...) nog steeds zijn duidelijk koortsige situatie niet correct beoordeelt in het licht van de zeer talrijke medische documenten die zijn overgelegd.

DAT de beslissing nog steeds niet noteert wat hij zegt in de video die rechtstreeks over hem is gemaakt. Bijgevolg is er reden om aan te nemen dat hij wel degelijk kritiek heeft op het in MAROKKO gevoerde beleid, wat een gegronde reden tot bezorgdheid kan zijn.

DAT met betrekking tot de nieuwe verzoek van mevrouw A(...) O(...) en J(...) R(...) geen rekening wordt gehouden met de moeilijkheden die de terugkeer van de twee verzoekers naar SPANJE zou meebrengen, aangezien hun verblijfsvergunningen zijn verstreken en uit de relevante Spaanse wetgeving blijkt dat de internationale bescherming van hen waarschijnlijk is ingetrokken.

DAT, bovendien, de beslissing zich niet lijkt af te vragen of zelfs maar zorgen te maken over de mogelijke negatieve evolutie van de persoonlijke situatie van J(...) R(...), hoewel het onbetwist is dat zij aan een handicap lijdt en dat haar moeder zich zorgen maakte over haar opvolging en ondersteuning in geval van terugkeer naar SPANJE. Aangezien ze nog minderjarig is, moet deze omstandigheid de grootste voorzichtigheid in acht nemen, quod non.

OVERWEGENDE dat de aan L(...) en A(...) meegedeelde beslissingen volledig voorbij lijken te gaan aan de leer van Uw Raad in zijn arrest betreffende L(...).

DAT de beslissingen daarmee het beginsel van het gezag van gewijsde van het betreffende arrest betwisten.

DAT de beslissingen uitsluitend gebaseerd zijn op een hypothetische opmerking en niet op de feiten zoals die zijn ten tijde van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van L(...) en A(...), die niettemin ernstige vrees koesteren met betrekking tot het land waarvan zij de nationaliteit bezitten, in casu IRAK.

DAT uit alle opmerkingen in het onderhavige beroep blijkt dat de wederpartij dus een ernstige beoordelingsfout heeft gemaakt met betrekking tot verzoekers werkelijke situatie.

DAT in het licht van deze verschillende elementen moet worden vastgesteld dat de motivering van het bestreden beslissingen ontoereikend is.

DAT het evenwel vaste rechtspraak is dat de formele motiveringsplicht van het bestuursorgaan de ontvanger van de beslissingen in staat moet stellen om de gronden waarop het is gebaseerd te kennen, door de redenering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig weer te geven, zodat de betrokkene deze in voorkomend geval in het kader van een beroep kan aanvechten en de bevoegde rechter zijn toezicht ter zake kan uitoefenen.

DAT de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de administratie de administratieve beslissingen die zij voornemens is te nemen, met omzichtigheid voorbereidt en met name de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten. De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat:

« (...) » (RvS, 30.01.2003, arrest nr.115.290)

DAT in casu, om de hierboven uiteengezette redenen, redelijkerwijs niet kan worden aangenomen dat verzoekers zich in een situatie bevindt waarin ze de in de beslissingen uiteengezette redenen kan begrijpen.

DAT het bestreden beslissingen op zijn minst moet worden vernietigd teneinde verzoekers situatie opnieuw te onderzoeken, zelfs indien dit betekent dat ze voor een nieuw persoonlijk onderhoud moeten worden opgeroepen.

DAT uit alle door verzoekers en in het kader van dit beroep aangevoerde elementen blijkt dat aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming in BELGIË is voldaan, ook al is het via de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming.

DAT in casu verzoekers derhalve in de gelegenheid moeten worden gesteld om zich te verdedigen en hun argumenten voor de Raad aan te voeren.”

De verzoekende partijen vragen “hoofdzakelijk” om hen als vluchteling of als begunstigde van subsidiaire bescherming te erkennen en subsidiair om de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan hun verzoekschrift voegen zij een “folder van bewijsstukken”, die blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken omvat:

“(…)

9. M. BOUDARHAM en Y EL HARRAK, 08.05.2024, “Parlement, mais où est passée l’opposition?” in le 360, beschikbaar op :

https://fr.le360.ma/politique/parlement-mais-ou-est-passee-lopposition_VRGTDLJNGBAPHA3ZOGUD2OI6Z

Q:

10. J. LEBLOND, 28.07.2022, “Le Maroc épinglé pour ses techniques de répression politique par Human Rights Watch” in France culture, beschikbaar op

<https://www.radiofrance.fr/franceculture/le-maroc-epingle-pour-ses-techniques-de-repression-politique-par-hu-man-rights-watch-5092633>;

11. N. KOZLOWSKI, 08.02.2022, “Maroc : l’opposition KO debout” in Jeune Afrique, beschikbaar op <https://www.jeuneafrique.com/1307473/politique-maroc-lopposition-est-elle-vraiment-ko/>;

12. Kopie van de geboorteakte van A(...) O(...) A(...).

3.1.3. Vierde verzoekster voert in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/1, 57/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet met betrekking tot haar nationaliteit het volgende uiteen:

“Overwegende dat na de vaststelling van een eerste beslissing waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard, door Uw Raad een arrest is geweest. Daarin werd de bestreden beslissing nietig verklaard en werd de tegenpartij uitgenodigd om de situatie van verzoeker ten gronde te onderzoeken en niet langer enkel in de ontvankelijkheidsfase.

Dat het CGVS een beslissing ten gronde heeft genomen op dezelfde gronden als de twee andere broers en zussen van verzoeker, namelijk A(...) en L(...).

Dat het CGVS in wezen verzoeksters verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen op grond dat zij de Marokkaanse nationaliteit had en dat zij, aangezien haar vader niet had kunnen aantonen dat zij op Marokkaanse grondgebied vreesde, geen vrees meer had voor Marokko.

Dat, ter ondersteuning hiervan, in de beslissing melding wordt gemaakt van stappen die bij de Marokkaanse autoriteiten moeten worden ondernomen.

Dat, aangezien het verzoek van meneer K(...) om internationale bescherming nog steeds hangende is, moet worden opgemerkt dat hij zich niet tot zijn nationale autoriteiten had kunnen wenden, aangezien hij verklaarde dat hij bang voor hen was.

Dat indien hij zich tot de Marokkaanse autoriteiten had gewend, het zeker zou zijn geweest dat hij niet onder de toepassing van artikel 1 van het Verdrag van Genève of de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980 zou vallen.

Dat deze stap niet serieus kon worden genomen om de verzoekster van de Marokkaanse nationaliteit te laten genieten.

Dat bovendien uit de geboorteakte van A(...) blijkt dat zijn ouder-kindrelatie met meneer K(...) nog niet is vastgesteld (bewijsstuk 3).

Dat, aangezien L(...) op dit moment nog steeds de naam van haar moeder draagt, het waarschijnlijk lijkt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als haar jongere broer.

Dat geldt ook voor verzoekster, die ook de naam van haar moeder draagt.

Dat het daarom ondenkbaar is dat L(...) of A(...) in de nabije toekomst de Marokkaanse nationaliteit zouden kunnen krijgen, aangezien er geen afstammingsband met hun vader, een Marokkaans staatsburger, is vastgesteld.

Dat, aangezien het CGVS de situatie van aanvragers van internationale bescherming moet beoordelen op het moment dat hun aanvraag wordt behandeld, het niet begrijpelijk is dat als reden wordt opgegeven dat zij de Marokkaanse nationaliteit zouden kunnen hebben.

Dat L(...) en A(...) de Iraakse nationaliteit hebben, staat op dit moment alleen vast. Daarom zou elke beoordeling op basis van het land van nationaliteit van hun vader irrelevant zijn.

Dat was bovendien de redenering van Uw Raad in zijn arrest van 26.06.2024 betreffende L(...). Daarom lijkt het feit dat het CGVS blijft volhouden dat L(...) of A(...) de Marokkaanse nationaliteit zouden kunnen genieten, het beginsel van het gezag van gewijsde in vraag te stellen.

Dat uw Raad in het arrest van 26.06.2024 betreffende verzoekster niet anders heeft geoordeeld, aangezien zij inderdaad van oordeel was dat de nationaliteit van verzoekster momenteel onbepaald bleef (bewijsstuk nr. 2, punt 2.3.3).

Dat bijgevolg, door een nieuwe beslissing te nemen waarin deze grond uitdrukkelijk wordt herhaald, de vraag van de autoriteit van het gewijsde opnieuw rijst.

Dat, gezien deze bevindingen, moet worden overwogen dat haar verzoek voor internationale bescherming alleen kan worden beoordeeld op basis van de vrees van haar moeder en oudere zus, die eerder werden erkend als begunstigden van subsidiaire bescherming in Spanje.

Dat deze erkenning uiteraard een rol moet spelen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de genoemde angsten.

Dat, hoewel het CGVS niet gebonden is aan de beoordeling van de Spaanse autoriteiten, deze laatste niet volledig kunnen worden genegeerd door de wederpartij (HvJEU, Q. Y. tegen Bundesrepublik Deutschland, C-753/22, ECLI:EU:C:2024:524).

Dat, in de onderhavige zaak, de wederpartij volledig lijkt te verwijzen naar de redenering van de Spaanse asielautoriteiten in de beslissingen die aan mevrouw A(...) O(...) en aan J(...) R(...) zijn betekend. Hieruit kan worden afgeleid dat het CGVS deze redenering heeft overgenomen.

Dat verzoekster bijgevolg in aanmerking moet kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of althans voor subsidiaire bescherming in België.”

Aangaande de motivering van de beslissing genomen in haren hoofde laat zij het volgende gelden:

“OVERWEGENDE dat de motivering van de beslissing genotificeerd aan de verzoekster vragen lijkt op te werpen met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DAT het aan verzoekster meegedeelde beslissing volledig voorbij lijkt te gaan aan de leer van Uw Raad in zijn arrest betreffende haar.

DAT het beslissing aldus het beginsel van het gezag van gewijsde van het betrokken arrest, alsmede van verzoeksters broer en zus.

DAT de beslissing uitsluitend is gebaseerd op een hypothetische opmerking en niet op de feiten zoals die waren ten tijde van de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die niettemin ernstige vrees koestert ten aanzien van het land waarmee zij vermoedelijk banden heeft, in casu IRAK.

DAT uit alle in het onderhavige beroep gemaakte opmerkingen blijkt dat de wederpartij derhalve een ernstige beoordelingsfout heeft gemaakt met betrekking tot verzoeksters feitelijke situatie.

DAT in het licht van deze verschillende factoren moet worden geoordeeld dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend is.

DAT het evenwel vaste rechtspraak is dat de formele motiveringsplicht van het bestuursorgaan de ontvanger van de beslissing in staat moet stellen om de gronden waarop het is gebaseerd te kennen, door de redenering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig weer te geven, zodat de betrokkene deze in voorkomend geval in het kader van een beroep kan aanvechten en de bevoegde rechter zijn toezicht ter zake kan uitoefenen.

DAT de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de administratie de administratieve beslissing die zij voornemens is te nemen, met omzichtigheid voorbereidt en met name de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten. De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat:

« (...) » (RvS, 30.01.2003, arrest nr.115.290)

DAT in casu, om de hierboven uiteengezette redenen, redelijkerwijs niet kan worden aangenomen dat verzoekster zich in een situatie bevindt waarin ze de in de beslissingen uiteengezette redenen niet kan begrijpen.

DAT het bestreden beslissing op zijn minst moet worden vernietigd teneinde verzoekster situatie opnieuw te onderzoeken, zelfs indien dit betekent dat ze voor een nieuw persoonlijk onderhoud moeten worden opgeroepen.

DAT uit alle door verzoekster en in het kader van dit beroep aangevoerde elementen blijkt dat aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming in BELGIË is voldaan, ook al is het via de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming.

DAT in casu verzoekster derhalve in de gelegenheid moeten worden gesteld om zich te verdedigen en haar argumenten voor de Raad aan te voeren.”

Vierde verzoekster vraagt “hoofdzakelijk” haar te erkennen als vluchteling of als begunstigde van subsidiaire bescherming en subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.4. Als bijlage aan haar verzoekschrift voegt zij een “*folder van bewijsstukken*”, die blijkens de inventaris een kopie van de geboorteakte van A. O. A. bevat als nieuw stavingstuk (stuk 3).

3.2. Nieuwe elementen

In de zaak met rolnummer 338 233 leggen eerste en tweede verzoeker en eerste, tweede en derde verzoekster op 29 augustus 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer. Zij voeren hierin aan dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de verblijfsvergunningen die in Spanje aan begunstigden van internationale bescherming worden afgegeven vijf jaar geldig zijn en dat de verblijfsvergunningen van eerste en tweede verzoekster meer dan drie jaar geleden verlopen zijn. Ze verwijzen verder naar, en citeren uit, het arrest van de Raad van 23 mei 2024 met nummer 307 077, waarin werd geoordeeld dat het verstrijken van de verblijfsvergunningen van de leden van een kwetsbare Syrische familie die in Spanje subsidiaire bescherming hadden gekregen, aanleiding gaf tot grote onzekerheid. Zij stellen tevens dat het niet aannemelijk is dat de andere kinderen van het gezin, zijnde derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker, subsidiaire bescherming in Spanje kunnen verkrijgen en bekritisieren dat de bestreden beslissingen op geen enkele wijze rekening houden met een dergelijke omstandigheid, die nochtans doorslaggevend is bij de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van het gezin.

Te dezen wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet kunnen aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren of argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk het volgende bepaald: “*De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.*”

De verzoekende partijen lichten niet toe, en de Raad ziet evenmin in, waarom zij hun argumentatie met betrekking tot de geldigheid van de Spaanse verblijfsvergunning van eerste en tweede verzoekster en hun verwijzing naar rechtspraak van de Raad in dit verband, alsook hun kritiek dat in de bestreden beslissingen geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat de andere kinderen van het gezin in Spanje niet dezelfde bescherming kunnen genieten als hun moeder en oudere zus, niet reeds in hun verzoekschrift konden aanvoeren. Als dusdanig bevat hun aanvullende nota geen nieuwe elementen en dient zij uit de debatten te worden geweerd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/2, 57/6, 57/6/1 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen *in casu* geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, daar dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

3.3.2.2. Aangaande de verzoekende partijen hun verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.3. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adviseur van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adviseur van de commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) reeds in het kader van zijn eerste verzoek werd geoordeeld dat zijn nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, zijnde Marokko en zijn situatie in Libië en zijn vrees voor terugkeer naar Libië *in casu* dan ook niet relevant zijn, (ii) zijn verklaringen dat hij een vrees koestert ten opzichte van Marokko omdat zijn vader door het regime wordt gezien als een opposant, betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, (iii) zijn bijkomende verklaring dat hij een terugkeer naar Marokko dient te vrezen omwille van een video van ongeveer vijf jaar geleden waarin hij zich kritisch uitlaat over de Marokkaanse eerste minister, gebaseerd is op loutere veronderstellingen en bovendien uit niets blijkt dat deze video ook effectief werd gepost op zijn facebookprofiel, noch dat deze zou zijn gedeeld op kanalen van de oppositie in Marokko, (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij omwille van zijn huwelijk met een vrouw uit een sjjiitische familie vreest te worden gediscrimineerd bij een terugkeer naar Marokko en (v) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster niet-ontvankelijk is omdat ze geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adviseur van de commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) zij alsook haar dochter R., tweede verzoekster *in casu*, reeds subsidiaire bescherming genieten in Spanje en zij thans geen elementen aanbrengt die hier een ander licht op kunnen werpen, (ii) ze niet kan overtuigen met betrekking tot de door haar beweerde vrees bij een terugkeer naar Spanje omwille van de bedreigingen geuit door de broers van haar ex-echtgenoot, (iii) zij op geen enkele manier aantoonbaar dat zij en haar dochter niet zouden kunnen rekenen op een effectieve bescherming van de Spaanse autoriteiten, (iv) zelfs al zou haar verblijfsdocument dat haar werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die haar werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is en (v) haar verklaringen aangaande het gegeven dat zij en haar dochter R. niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje omdat R. er niet de vereiste ondersteuning kreeg voor haar mentale beperking, geen nieuwe elementen zijn daar hieromtrent reeds in het kader van haar eerste verzoek duidelijk gemotiveerd werd, en zij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die hierop een ander licht kunnen werpen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekster niet-ontvankelijk is omdat ze geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adviseur van de commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) uit informatie toegevoegd aan haar administratief dossier blijkt dat zij, net zoals haar moeder, eerste verzoekster *in casu*, in 2017 de

subsidiare beschermingsstatus in Spanje heeft ontvangen en er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat zij op heden niet langer over deze beschermingsstatus beschikt, (ii) aangezien de geldigheid van haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, niets erop wijst dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Spanje of dat haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, (iii) zij haar beweerde vrees bij een terugkeer naar Spanje omwille van de bedreigingen geuit door de broers van haar vader niet aantoont en doorheen haar verklaringen nergens een reden aanbrengt omwille waarvan zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten, (iv) er geen vrees in haar hoofde blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker dat vrouwen noch in Irak, noch in Marokko kunnen rekenen op gelijke rechten en vrijheden, en haar verzoek bovendien ten aanzien van Spanje dient te worden beoordeeld en (v) ze geen documenten voorlegt die deze appreciatie kunnen wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de derde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan derde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus worden geweigerd nu (i) haar verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, aangezien haar vader, eerste verzoeker *in casu*, beschikt over de Marokkaanse nationaliteit en zijn kinderen ook de Marokkaanse nationaliteit kunnen verwerven conform de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, (ii) haar vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko omwille van het politieke profiel van zijn vader aannemelijk te maken, en het dus niet aannemelijk is dat zij omwille van dezelfde reden wel een vrees ten opzichte van Marokko zou hoeven te koesteren, (iii) uit haar vaders zeer algemene verklaringen dat zij bij een terugkeer naar Marokko niet zou beschikken over rechten en vrijheden omwille van haar geslacht, geen concrete vrees in haar hoofde blijkt, (iv) de verklaring van haar moeder dat zij geen band zou hebben met Marokko, geen uitstaans heeft met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en niet gekwalificeerd kan worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, (v) wat betreft de in haar hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van Irak, kan worden herhaald dat zij de Marokkaanse nationaliteit kan verwerven en zich aan een eventuele vervolging of een eventueel reëel risico in Irak kan onttrekken door zich in Marokko te vestigen en (vi) ze geen documenten voorlegt die deze appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de vierde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de vijfde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus worden geweigerd nu (i) zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, aangezien zijn vader, eerste verzoeker *in casu*, beschikt over de Marokkaanse nationaliteit en zijn kinderen ook de Marokkaanse nationaliteit kunnen verwerven conform de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, (ii) zijn vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko omwille van het politieke profiel van zijn vader aannemelijk te maken, en het dus niet aannemelijk is dat hij omwille van dezelfde reden wel een vrees ten opzichte van Marokko zou hoeven te koesteren (iii) de verklaring van zijn moeder dat hij geen band zou hebben met Marokko, geen uitstaans heeft met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en niet gekwalificeerd kan worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, (iv) wat betreft de in zijn hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van Irak, kan worden herhaald dat hij de Marokkaanse nationaliteit kan verwerven en zich aan een eventuele vervolging of een eventueel reëel risico in Irak kan onttrekken door zich in Marokko te vestigen en (v) hij geen documenten voorlegt die deze appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de vijfde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de zesde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan vierde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus worden geweigerd nu (i) haar verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, aangezien haar vader, eerste verzoeker *in casu*, beschikt over de Marokkaanse nationaliteit en zijn kinderen ook de Marokkaanse nationaliteit kunnen verwerven conform de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, (ii) haar vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko aannemelijk te maken, en het dus niet aannemelijk is dat zij omwille van dezelfde reden wel een vrees ten opzichte van Marokko zou hoeven te koesteren, (iii) uit haar vaders zeer algemene stelling dat zij bij een terugkeer naar Marokko niet zou beschikken over rechten en vrijheden omwille van haar geslacht, geen concrete vrees in haar hoofde blijkt, (iv) de verklaring van haar moeder dat zij geen band zou hebben met Marokko, geen uitstaans heeft met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en niet gekwalificeerd kan worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, (v) wat betreft de in haar hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van Irak, kan worden herhaald dat zij de Marokkaanse nationaliteit kan verwerven en zich aan een eventuele vervolging of een eventueel reëel risico

in Irak kan onttrekken door zich in Marokko te vestigen en (vi) de neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de zesde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Wat betreft de redenen die de verzoekende partijen in hun verzoekschriften aanhalen waarom zij menen dat zij zich in een situatie bevinden waarin ze de in de bestreden beslissingen uiteengezette redenen niet kunnen begrijpen, dient te worden vastgesteld dat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van eerste verzoeker en eerste en tweede verzoekster in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de eerste, tweede en derde bestreden beslissing werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige volgende verzoeken om internationale bescherming de beslissingen van het CGVS met betrekking tot de eerste verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.3.4.2. In het kader van zijn huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming voert eerste verzoeker aan een vrees te koesteren voor zichzelf en zijn (stief)dochters ten aanzien van Libië omwille van wat hij daar heeft meegemaakt. Hij stelt tevens niet terug te kunnen keren naar Marokko omdat hij ongeveer vijf jaar geleden een video heeft gemaakt waarin hij zich kritisch uitlaat over de eerste minister en vreest bij terugkeer in de gevangenis te belanden omdat zijn vader aanhanger was van Polisario. Daarnaast vreest verzoeker gediscrimineerd te worden omdat hij als voormalig soennitisch moslim getrouwd is met een Iraakse vrouw uit een sjjiitische familie (administratief dossier (hierna: AD) eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4 + 4B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 6, 8-11; stuk 7 + 7B, verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 20). Ter staving hiervan legt eerste verzoeker fotokopieën van drie Libische rijbewijzen, van zijn Libische verblijfsvergunningen, van een document betreffende zijn tewerkstelling als radiopresentator in Libië, van foto's genomen in Libië, van een document betreffende zijn dossier bij de stad Charleroi, van een bewijs van woonplaats, een bundel medische documenten en twee video's, een van zichzelf en een van een andere man, neer (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 5 + 5B, 'Documenten').

In het kader van haar huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming voert eerste verzoekster aan een terugkeer naar Spanje te vrezen omdat de familie van R.'s vader op de hoogte zou zijn van het feit dat zij daar verbleven hebben. Tevens herhaalt ze dat er in Spanje onvoldoende ondersteuning is omtrent R.'s beperking. Daarnaast geeft ze aan dat zij niet meer over de noodzakelijke documenten beschikt om terug te kunnen keren naar Spanje en dat het niet zeker is dat haar jongste drie kinderen er ook bescherming zullen krijgen (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4 + 4B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 8-10, en stuk 7 + 7B, verklaring volgend verzoek eerste verzoekster, vragen 17 en 20). Zij legt ter staving van haar huidige verzoek om internationale bescherming geen documenten neer.

In het kader van tweede verzoeksters huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming wordt door haar moeder en stiefvader aangevoerd dat zij niet kan terugkeren naar Spanje omdat de familie van haar vader op de hoogte is dat zij daar verbleven heeft en zij dreigementen zouden hebben geuit naar haar nonkels en tantes in Irak. Tevens haalt haar moeder opnieuw de ontoereikende medische zorg en onderwijs aan in Spanje. Haar stiefvader haalt aan dat vrouwen in Irak, noch in Marokko rechten en vrijheden hebben (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4 + 4B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 8-9, en notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 14). Zij legt ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming geen documenten neer.

3.3.4.3. Wat eerste verzoeker betreft, dient er vooreerst in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal op te worden gewezen dat zijn nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, zijnde Marokko, en dat derhalve zijn beweerde vrees ten aanzien van Libië *in casu* niet relevant is. Verder wijst de adviseur van de commissaris-generaal er in de eerste bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen volgens dewelke hij in geval van terugkeer naar Marokko vreest te worden opgesloten omwille van de politieke activiteiten van zijn vader volledig in het verlengde liggen van het relaas dat hij reeds heeft uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek, dat werd afgewezen omdat hij er niet in slaagde zijn voorgehouden vrees concreet aannemelijk te maken, en aan deze beoordeling bijgevolg niets wijzigen. De verzoekende partijen laten deze terechte motieven in het verzoekschriften geheel ongemoeid en doen er derhalve geen afbreuk aan.

In hoofde van eerste verzoeker wordt in de eerste bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Het CGVS kan evenmin meegaan in uw bijkomende verklaring dat u een terugkeer naar Marokko dient te vrezen omwille van een video van ongeveer vijf jaar geleden waarin u zich kritisch uitlaat over de Marokkaanse eerste minister (NPO, p. 8, 9; DVZ Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hierover verklaart u zelf dat u op heden geen concrete indicaties hebt dat u omwille van het bestaan van deze video gevaar zou lopen indien u zou terugkeren naar Marokko (NPO, p. 10). U baseert zich in deze bijgevolg zonder meer op loutere veronderstellingen die logischerwijs niet kunnen weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat u na het onderhoud twee video's overmaakte, kan hier overigens geenszins een ander licht op werpen. Dienaangaande moet allereerst worden opgemerkt dat video's makkelijk kunnen geënceneerd worden en hun authenticiteit dan ook niet kan worden nagegaan. In die optiek kan aan dergelijk beeldmateriaal dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Een van de overgemaakte video's betreft overigens een loutere opname waarop enkel u te zien bent terwijl u aan het woord bent, niets meer en niets minder. Wie deze video heeft opgenomen, wanneer, onder welke omstandigheden en met welk doel, kan uit deze beelden op geen enkele manier worden afgeleid. De tweede video toont een onbekend persoon. Uzelf verduidelijkt ook op geen enkele manier wie deze man is, op welke manier deze eventueel aan u dan wel uw relaas gelinkt is noch op welke manier. Het is dan ook geenszins duidelijk wat u met deze video wil aantonen. Het mag duidelijk zijn dat ook deze video geenszins kan volstaan om in uw hoofde gewag te maken van het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit niets dat de video omwille waarvan u meent een vrees te moeten hebben ingeval van een terugkeer naar Marokko ook effectief werd gepost op uw Facebook-profiel, zoals u zelf beweert, noch dat deze zou zijn gedeeld op kanalen van de oppositie in Marokko, hetgeen u ook zelf aanhaalt. Verder doorgevraagd blijkt dat u het betreffende de oppositiekkanalen louter had over de Facebook-pagina van een individu over wie u verder dan weer niets kan vertellen (NPO, p. 9). U komt doorheen uw verklaringen nergens verder dan het uiten van loutere beweringen en staft uw beweerde vrees omwille van deze video dan ook op geen enkele manier.”

Eerste verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift slechts dat hij zich openlijk vijandig heeft uitgelaten tegen het Marokkaanse regime en benadrukt dat het feit dat hij duidelijk kon worden geïdentificeerd, problematisch is. Hoewel eerste verzoeker inderdaad in de video duidelijk in beeld wordt gebracht, dient de Raad er in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal op te wijzen dat hieruit niet kan afgeleid worden in welke omstandigheden en met welke bedoelingen deze video werd opgenomen, noch dat deze video effectief op zijn facebookprofiel gepost zou zijn, noch dat deze zou gedeeld zijn via oppositiekkanalen in Marokko. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de politieke oppositie in Marokko geen invloed heeft op het openbare leven, ter staving waarvan hij drie nieuwsartikelen voegt, is het voor de Raad niet duidelijk, en licht eerste verzoeker evenmin verder toe, in welke zin de algemene politieke situatie in Marokko hem blootstelt aan vervolging of ernstige schade (stukkenbundel eerste en tweede verzoeker en eerste, tweede en derde verzoekster, stukken 9 - 11). Het komt aan eerste verzoeker toe zijn persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, waartoe hij, door louter naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke blijft.

Waar eerste verzoeker in zijn verzoekschrift verder van mening is dat het “*onbegrijpelijk is dat hij na het indienen van deze video niet door het CGVS is gehoord*”, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitvoerig werd bevraagd over deze video, hoewel deze op dat moment nog niet voorlag (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4 + 4B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 9-10). Dat het CGVS op het moment van het persoonlijk onderhoud nog niet over een kopie van of een link naar deze video beschikte, valt louter eerste verzoeker te verwijten. Hij verwees reeds naar deze video in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), zo’n twee maanden vóór zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, en werd er toen uitdrukkelijk op gewezen dat hij alle stukken in zijn bezit diende voor te leggen (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 7 + 7B, verklaring volgend verzoek en overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten). Eerste verzoeker, die voormelde video samen met een tweede video pas de avond na zijn persoonlijk onderhoud naar het CGVS mailde (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 8), kan niet ernstig volhouden dat hij vervolgens opnieuw diende te worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud om hierover te worden gehoord. Mede gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, maakt eerste verzoeker verder in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat, indien hij wél zou zijn gehoord op het CGVS na het indienen van de twee video’s, de toelichting of verduidelijking die hij daarbij zou hebben kunnen geven tot een andere conclusie daarover zou hebben kunnen leiden, derwijze dat deze video’s wél als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken in aanmerking zouden zijn genomen.

Tevens wijst eerste verzoeker er in zijn verzoekschrift op nieuwe medische documenten te hebben voorgelegd die dateren van na zijn eerste verzoek om internationale bescherming en stelt hij dat één van deze documenten verwijst naar een posttraumatische stressstoornis.

De Raad wijst erop dat uit de verschillende attesten en eerste verzoekers verklaringen inderdaad blijkt dat hij met psychische problemen kampt, wat *in casu* niet betwist wordt, doch niet dat hij als gevolg van zijn psychische problematiek niet in staat is consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen over gebeurtenissen die hij persoonlijk stelt te hebben meegemaakt en op grond waarvan hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt dat er eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidige verzoek de ruimte werd gelaten om over zijn problemen te praten, hij erop gewezen werd dat hij om pauze kon vragen indien nodig en er hem werd gevraagd aan te geven indien hij niet langer in staat was om verder te gaan met het onderhoud (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4 + 4B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 2-3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker in staat was het gesprek te volgen, dat hij de inhoud van de vragen correct begreep en hierop betekenisvolle antwoorden kon formuleren en dat hij aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde dat hij alles had kunnen vertellen wat hij wilde vertellen, dat hij alle vragen goed begrepen had en dat het interview goed verlopen was (*ibid.*, p. 14-15). Daarenboven heeft eerste verzoeker noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen gegeven dat hij omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure.

De Raad herhaalt verder dat, waar in de psychologische attesten gewag wordt gemaakt van het feit dat hij psychologische problemen heeft opgelopen door wat hij in Libië heeft meegemaakt, de vrees die eerste

verzoeker zou koesteren ten aanzien van Libië *in casu* niet relevant is daar zijn nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, zijn land van nationaliteit. Waar in het attest van 18 december 2024 kan worden gelezen dat de vrees om naar Marokko te worden gedeporteerd het herstel van eerste verzoeker in grote mate hindert, kan niet blijken dat een diepgaand onderzoek werd gevoerd naar de vermeende link tussen (het aanslepen van) zijn mentale problematiek en zijn verklaarde vrees om terug te moeten keren naar Marokko. Hoe dan ook kunnen psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor eerste verzoekers genoemde problemen of vrees. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn of haar bevindingen kan hij of zij vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij of zij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Verder dient nog worden opgemerkt dat, indien eerste verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Marokko, hij de daartoe geëigende procedure dient te volgen en een machtiging tot verblijf dient aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat eerste verzoeker de motivering van de eerste bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog op goede gronden als volgt wordt overwogen:

“Tot slot kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u omwille van uw huwelijk met een vrouw uit een sjjiitische familie vreest te worden gediscrimineerd bij een terugkeer naar Marokko (NPO, p. 11; DVZ Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw beweringen dat uw vrouw een sjjiitische moslima is niet wordt aangenomen. In het kader van uw eerste verzoek verklaarden zowel u alsook uw echtgenote zelf dat zij een soennitische moslima is (zie interview DVZ 1ste verzoeken + CGVS 1ste verzoek echtgenote p. 4). Dat u dan plots in het kader van uw tweede verzoek beweert dat u gehuwd bent met een sjjiitische vrouw, is geenszins ernstig. Ook uw toevoeging dat uw vrouw ondertussen soenniet geworden is – uit wat u verklaarde zou dit dan recent moeten gebeurd zijn daar u stelde dat de pesterijen en discriminatie ook nog in België voorkwamen en uw vrouw ondertussen bekeerd is (NPO, p. 11) – kan niet worden aangenomen temeer daar uw echtgenote zelf hiervan in het kader van haar tweede verzoek ook geen enkele melding maakte bij de DVZ noch het CGVS. Zij verklaarde opnieuw zonder meer soenniet te zijn. Bovendien zouden zowel u alsook uw echtgenote dan in het kader van jullie eerste verzoek ook éénsluidend hebben moeten verklaren dat uw echtgenote sjjiitische is. Echter, in het kader van haar eerste verzoek stelde uw echtgenote uitdrukkelijk en zonder meer ‘moslim, soenniet’ te zijn. Voorts kan ook verwezen worden naar de beschikbare informatie, waarvan een kopie in uw administratief dossier, dat al Obaidi, de stam waartoe uw echtgenote behoort, een Iraakse soennitische stam is.

Gelet op voorgaande mag het duidelijk zijn dat uw huidige beweringen dat u gehuwd bent met een sjjiitische vrouw niet kunnen worden aangenomen. Uw beweerde vrees omwille hiervan kan logischewijs dan ook evenmin worden aangenomen. Dat u bovendien ook in het kader van uw eerste verzoek nimmer deze vrees aanhaalde én ook bij de DVZ in het kader van uw tweede verzoek hier op geen enkel moment naar verwees, spreekt ook boekdelen. Dat uw echtgenote daarenboven ook nu, in het kader van haar tweede verzoek, dit alles – haar bekering én een vrees omwille van jullie ‘gemengde huwelijk’ – totaal onvermeld laat, kan enkel verder bevestigen dat deze beweringen geen enkele waarheid bevatten.”

Eerste verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door eerste verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door eerste verzoeker neergelegde documenten en foto's die betrekking hebben op zijn verblijf in Libië kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van zijn beweerde vrees ten aanzien van Marokko (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1, 3-5). Het document met betrekking tot zijn dossier bij de stad Charleroi en het bewijs van woonplaats houden geen verband met de door eerste verzoeker aangehaalde redenen van zijn huidige, volgend verzoek (*ibid.*, nr. 6).

3.3.4.4. Eerste en tweede verzoekster betwisten in hun verzoekschrift niet dat zij in Spanje beiden de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen in 2017, zoals ook blijkt uit de stukken aanwezig in hun respectieve administratieve dossier (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 6 + 6b, 'Landeninformatie', nr. 2, 'eurodac marked record'; AD tweede en vierde verzoekster, stuk 6b, 'Landeninformatie', nr. 3, 'aanvraag derde landen'). Zij menen evenwel dat het vaststaat dat zij geen Spaanse verblijfsvergunning meer hebben en dat het niet zeker is dat zij nog internationale bescherming genieten in Spanje. Zij verwijten het CGVS geen rekening te hebben gehouden met de geldigheid van hun internationale beschermingsstatus en van hun verblijfsvergunning in Spanje.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekster in het kader van haar huidige tweede verzoek noch bij de DVZ noch op het CGVS heeft aangegeven dat zij en tweede verzoekster niet naar Spanje kunnen terugkeren omdat zij er niet langer over een beschermingsstatus zouden beschikken. Eerste verzoekster bevestigde op het CGVS dat haar en tweede verzoekster in Spanje internationale bescherming werd verleend en haalde op geen enkel moment aan dat de geldigheid van haar status inmiddels zou zijn verstreken, niettegenstaande

haar herhaaldelijk gevraagd werd naar de redenen waarom een terugkeer naar Spanje voor haar en haar oudste dochter niet mogelijk is (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4 + 4B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 4, 8 en 10). Bij de DVZ verklaarde eerste verzoekster louter dat zij niet meer in Spanje kan leven omdat haar Spaanse documenten vervallen zouden zijn (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 7 + 7b, verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 20).

Te dezen wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Het is aan eerste en tweede verzoekster om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van hun internationale beschermingsstatus. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat zij geen concrete elementen bijbrengen waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van hun internationale beschermingsstatus in Spanje, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Eerste en tweede verzoeksters brengen geen dergelijk bewijs bij. Hun verwijzing naar de Spaanse wetgeving in dit verband volstaat niet. Uit de relevante bepaling die zij in hun verzoekschrift citeren blijkt niet dat de loutere omstandigheid dat zij het Spaanse grondgebied verlaten hebben en naar een ander land zijn verhuisd, wat daar ook onder moge worden verstaan, automatisch resulteert in een beëindiging van hun subsidiaire beschermingsstatus, zonder dat daartoe enige beslissing van de bevoegde autoriteiten vereist is. Indien zij van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun beschermingsstatuut, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat zij andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen.

Hoewel op zich kan worden aangenomen dat hun verblijfstitels inmiddels verlopen zijn – in tegenstelling tot wat zij in hun verzoekschrift voorhouden, wordt in de bestreden beslissingen niet vastgesteld dat dit het geval is –, tonen eerste en tweede verzoekster niet concreet aan dat zij, die niet aannemelijk maken dat hun status als persoon die internationale bescherming geniet in Spanje niet meer geldig is, hun verblijfsvergunningen niet eenvoudig zouden kunnen vernieuwen mits zij daartoe de nodige stappen ondernemen.

Voorts wordt in de tweede bestreden beslissing terecht uiteengezet dat eerste verzoekster (i) niet kan overtuigen betreffende haar beweerde vrees bij een terugkeer naar Spanje omwille van zogenaamde bedreigingen geuit door de broers van haar ex-echtgenoot, daar dit louter beweringen zijn, nergens blijkt dat haar broers en zussen effectief bedreigd werden en zij niet aantoont dat zij niet zou kunnen rekenen op een effectieve bescherming van de Spaanse autoriteiten en (ii) haar verklaringen aangaande het gegeven dat zij en haar dochter niet kunnen terugkeren naar Spanje omdat R. daar niet de vereiste ondersteuning kreeg voor haar beperking, geen nieuwe elementen zijn. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door eerste verzoekster geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zoverre de adviseur van de commissaris-generaal verweten wordt geen rekening te hebben gehouden met "*de mogelijke negatieve evolutie van de persoonlijke situatie van [tweede verzoekster]*", dient te worden vastgesteld dat geen stukken voorliggen waaruit een negatieve evolutie van de toestand van tweede verzoekster kan blijken sinds de definitieve beslissing inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming werd genomen.

In de derde bestreden beslissing wordt verder op goede gronden gemotiveerd dat (i) tweede verzoeksters beweerde vrees bij een terugkeer naar Spanje omwille van de zogenaamde bedreigingen door de broers van haar vader niet overtuigt, daar deze vrees enkel is ingeven door audioberichten die haar moeder niet kan voorleggen en er geenszins aangetoond wordt dat haar vaders familie haar zouden willen treffen in Spanje of zouden willen terugbrengen naar Irak, noch dat zij niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Spaanse autoriteiten en (ii) met betrekking tot de verklaringen van haar stiefvader, zijnde dat vrouwen noch in Irak noch in Marokko kunnen rekenen op gelijke rechten en vrijheden, geen vrees in haar hoofde blijkt en haar verzoek bovendien ten aanzien van Spanje dient te worden beoordeeld. Deze motieven vinden steun in het

administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door tweede verzoekster geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.5. Het betoog van de verzoekende partijen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adviseur van de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat eerste verzoeker, eerste verzoekster en tweede verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Bijgevolg heeft de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van eerste verzoeker, eerste verzoekster en tweede verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.3.5. Beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De moeder van tweede verzoeker en derde en vierde verzoekster verklaart dat zij niet zeker is dat zij kunnen terugkeren naar Spanje omdat ze er mogelijks geen beschermingsstatus zullen verkrijgen. Hun vader verklaart dat zij noch de Marokkaanse, noch de Iraakse nationaliteit bezitten, en dus niet kunnen terugkeren naar een van deze landen. Tevens verklaart hun vader dat ze de Marokkaanse nationaliteit niet kunnen verkrijgen omwille van het politieke profiel van diens vader en stelt hij dat er in Irak noch in Marokko gelijkheid is tussen mannen en vrouwen.

De Raad is, na grondige lezing van de administratieve dossiers, in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel dat derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

In de vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt vastgesteld dat hun verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko:

“Vooreerst kan het volgende worden opgemerkt met betrekking tot jouw nationaliteit. Aangezien jouw vader beschikt over de Marokkaanse nationaliteit (CGVS Notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) M(...), p. 3), en er uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij niet langer beschikt over deze nationaliteit beschikt, kunnen zijn kinderen, waaronder jij, ook de Marokkaanse nationaliteit verwerven, dit conform de nationaliteitswetgeving van Marokko (zie blauwe farde in administratief dossier). Dat jouw vader aanhaalt dat ondermeer jij de Marokkaanse nationaliteit niet kan krijgen, en dit omwille van het politieke profiel van zijn vader – jouw grootvader – is een blote bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd. Jouw vader verduidelijkt ook nergens hoe en wanneer hij dit zou te weten gekomen zijn. Uit zijn verklaringen blijkt ook nergens dat hij überhaupt reeds pogingen ondernam om ondermeer voor jou de Marokkaanse nationaliteit aan te vragen. Het mag dan ook duidelijk zijn dat zijn blote bewering dat jij de Marokkaanse nationaliteit niet kan krijgen, niet kan worden weerhouden. De vaststelling van je moeder voorts dat jouw vader zich beschouwt als Libiër (NPO H(...), p. 13) doet ook op geen enkele manier afbreuk aan het gegeven dat jij, conform de Marokkaanse nationaliteitswetgeving, de Marokkaanse nationaliteit kan krijgen. Hieruit volgt dat jouw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, het land waarvan jij kan rekenen op de nationaliteit.”

Deze motieven van de vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker kunnen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschriften aanvoeren dat hun vader zich niet tot de nationale autoriteiten had kunnen wenden, aangezien hij verklaarde dat hij bang voor hen was, daar *supra* is gebleken dat hun vader niet kan overtuigen een gegronde vrees voor vervolging te hebben ten aanzien van Marokko.

Voorts voeren zij aan dat er geen afstammingsband met hun vader is vastgesteld, ter staving waarvan zij verwijzen naar de geboorteakte van tweede verzoeker (stukkenbundel eerste en tweede verzoeker en eerste, tweede en derde verzoekster, stuk 12; stukkenbundel vierde verzoekster, stuk 3), en het daardoor totaal ondenkbaar is dat zij in de nabije toekomst de Marokkaanse nationaliteit kunnen verwerven. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 6, 1° van de Marokkaanse nationaliteitswet het kind van een Marokkaanse vader, Marokkaan is en dat dit kind krachtens artikel 8 van die wet de Marokkaanse nationaliteit verkrijgt indien de verwantschap wordt vastgesteld tijdens de minderjarigheid (AD vierde verzoekster, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1, "*Marokko nationaliteitswetgeving*"). Ter terechtzitting bevestigt eerste verzoeker dat

tweede verzoeker en derde en vierde verzoekster zijn kinderen zijn, maar dat hij geen stappen heeft gezet om zijn kinderen te erkennen omdat daarvoor twee documenten van de Marokkaanse ambassade nodig zijn. Zoals hoger reeds bij herhaling is vastgesteld, blijft eerste verzoeker in gebreke zijn voorgehouden vrees voor de Marokkaanse autoriteiten *in concreto* aannemelijk te maken. Bijgevolg kan hij zich hierop niet dienstig beroepen om te weigeren de administratieve formaliteiten te vervullen opdat zijn kinderen de Marokkaanse nationaliteit effectief verkrijgen. Tevens stelt hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud er tegen te zijn de nationaliteit van een Arabisch land aan te vragen voor zijn kinderen omdat zij in België geboren zijn en die nationaliteit hen geen rechten en democratie geeft. Gevraagd zich nader te verklaren, verwijst eerste verzoeker vaagweg naar wat hij van zijn vader zou hebben gehoord en naar het vermeende gebrek aan nationale bescherming in zijn hoofde. Hij ontkent dat er behalve de door hem aangehaalde algemene situatie in Marokko iets of iemand is die hij in hoofde van zijn kinderen concreet vreest in Marokko (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 13, 16). Aldus brengt eerste verzoeker geen valabele argumenten aan om te weigeren zijn kinderen te erkennen zodat zij de Marokkaanse nationaliteit kunnen verwerven.

In de betreffende bestreden beslissingen wordt aangaande tweede verzoeker en derde en vierde verzoekster nog met reden gesteld dat (i) hun vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko aannemelijk te maken en dus evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat zij omwille van dezelfde redenen wel een vrees ten opzichte van Marokko zouden hoeven koesteren, (ii) de verklaring van hun moeder dat ze geen band zouden hebben met Marokko geen uitstaans heeft met één van de vijf vervolgingsgronden zoals bepaald in het Verdrag van Genève en (iii) met betrekking tot de verklaring van eerste verzoeker dat derde en vierde verzoekster bij een terugkeer naar Marokko niet zouden beschikken over rechten en vrijheden omwille van hun geslacht, geen concrete vrees in hun hoofde kan worden vastgesteld. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar derde verzoekster en tweede verzoeker er in hun verzoekschriften verder op wijzen dat er voorlopig enkel is vastgesteld dat zij de Iraakse nationaliteit hebben, en dus een beoordeling op basis van het land van nationaliteit van hun vader irrelevant zou zijn, herhaalt de Raad dat zij de Marokkaanse nationaliteit kunnen verwerven en zij zich dus aan een eventuele vervolging of een eventueel reëel risico op ernstige schade in Irak kunnen onttrekken door zich in Marokko te vestigen.

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd in zoverre zij de adviseur van de commissaris-generaal verwijten het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 26 juni 2024 met nummer 308 950, gewezen in hoofde van derde verzoekster, te hebben miskend. De Raad wijst erop dat hij in de toenmalige stand van zaken, rekening houdend met de gegevens en informatie die toen aanwezig waren in het dossier, diende vast te stellen dat derde verzoekster enkel over de Iraakse nationaliteit beschikt en er geen concrete indicaties waren dat zij daarnaast ook de Marokkaanse nationaliteit zou bezitten. Op heden ligt informatie voor waaruit blijkt dat zij, alsook vierde verzoekster en tweede verzoeker, wel degelijk in aanmerking komen om de Marokkaanse nationaliteit te verkrijgen, zodat het niet langer opgaat te stellen dat een beoordeling ten aanzien van Marokko *in casu* niet relevant is.

Waar zij voorts nog opwerpen dat *“moet worden overwogen dat hun aanvraag voor internationale bescherming alleen kan worden beoordeeld op basis van de vrees van hun moeder en oudere zus, die eerder werden erkend als begunstigden van subsidiaire bescherming in Spanje”*, wijst de Raad er andermaal op dat eerste en tweede verzoekster enkel de Iraakse nationaliteit bezitten, terwijl derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker tevens aanspraak kunnen maken op de Marokkaanse nationaliteit wanneer hun vader hiertoe de nodige stappen zet.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker vastgesteld worden.

3.3.6. Beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.3.6.2. In zoverre zij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging ten aanzien van Marokko respectievelijk Irak, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij geen gegronde redenen aanhalen om te weigeren de bescherming van Marokko, het land waarvan zij de nationaliteit kunnen verkrijgen, in te roepen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat zij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.4. Gelet op het voormelde, tonen derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Derde en vierde verzoekster en tweede verzoeker tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen hun verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adviseur van de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.11. In zoverre de verzoekende partijen "*subsidiar*" vragen de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen inzake de eerste, tweede en derde verzoekende partij worden verworpen.

Artikel 3

De vierde, vijfde en zesde verzoekende partij worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de vierde, vijfde en zesde verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT